

บทนำ

ก ิ รุ ง เ ท ม ห น ค ร

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่เธอเติบโตในช่วงสิบขวบแรกนั้นอยู่แถบ
ชานเมือง ใกล้แหล่งชุมชนเสื่อมโทรม เด็กทารกน้อยถูกนำตัวมาทิ้ง
ในช่วงดึกสงัด สิ่งเดียวที่บ่งบอกตัวเด็กคนนี้ได้ก็คือตำหนิเป็นรอยสัก
รูปดอกทานตะวันที่ข้อมือเล็กๆ ไม่มีใครรู้ว่าเด็กน้อยเป็นใครมาจากไหน
ครูปึกซึ่งเป็นผู้ดูแลบริหารสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้จึงตั้งชื่อให้เธอว่า
'ทานตะวัน'

ตอนที่ยังเด็ก ใครได้เห็นทานตะวันเป็นต้องตะลึงลาน ด้วย
ผิวขาวดุจงาช้าง นุ่มเนียนราวกับจุ่มน้ำผึ้ง ผมดำเป็นมัน ดวงตากลมโต
เป็นประกายสดใส ใครๆ ต่างมองออกว่าเธอจะเติบโตเป็นสาวงาม
เป็นเลิศ เด็กน้อยมีเค้าโครงใบหน้าหมดจดและมีรอยยิ้มสบายๆ ชับแน่น
ให้รูปโฉมของเธอน่ามองยิ่งขึ้น เธอมีรัศมีบางอย่างที่ทำให้แตกต่างจาก
เด็กกำพร้าคนอื่นๆ แต่สิ่งหนึ่งที่มีเหมือนกันก็คือคำถาม...

“แม่ปู้กขา ทำไมพ่อกับแม่ถึงทิ้งหนูคะ เขาไม่รักหนูหรือ”

ทานตะวันเกาะแขนครูปู้ก ซึ่งเธอกับเด็กๆ ทุกคนเรียกครูปู้กว่าแม่ เด็กที่เริ่มรู้ความทุกคนล้วนแล้วแต่ร้อนใจอยากรู้ที่มาที่ไปของตน อากรู้ว่าทำไมถึงถูกส่งมาอยู่ที่นี่ ทำไมเด็กคนอื่นๆ ที่โรงเรียนถึงมีพ่อแม่ แล้วทำไมตนถึงไม่มี คำถามซ้ำซากข้อนี้ตอบยากและละเอียดอ่อน แต่ครูปู้กก็ไม่เคยทำร้ายจิตใจเด็กๆ

“พ่อกับแม่เขารักหนูจ๊ะ แต่พวกเขาคงจะหมดหนทางดูแลหนูก็เลยฝากให้แม่ปู้กดูแลที่นี้ไงจ๊ะ”

“พ่อกับแม่จะมารับหนูใช่ไหมคะ”

“แม่ปู้กไม่รู้เหมือนกันลูก ถึงพวกเขาจะยังไม่มา แต่ทานตะวันก็มีแม่ปู้กนะลูกนะ”

ทานตะวันจินตนาการว่าพ่อกับแม่ของเธอคงจะล้มป่วยหนัก ยากจน หรือไม่กี่อาจกำลังอยู่ระหว่างปฏิบัติภารกิจ ถ้าหากพาเด็กไปด้วย จะยังเป็นอันตราย และที่พวกเขาไม่เคยกลับมาแสดงตัวเพราะความจำเป็นทุกอย่างต้องเป็นความลับ แม่ของเธอเป็นเจ้าหญิง ส่วนพ่อเป็นจอมโจรผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขาตกหลุมรักกัน แต่พ่อถูกคนเลวทำร้ายจนตาย แม่จึงจำเป็นต้องทิ้งเธอไว้ที่นี้ด้วยความเจ็บปวด ทานตะวันคิดเพื่อฝันมาถึงตรงนี้แล้วก็จะร้องให้ส่งสารพ่อกับแม่ในจินตนาการของตัวเอง

วันเวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า ชีวิตเด็กกำพร้าไม่มีอะไรน่าภูมิใจให้กล่าวถึง สิ่งเดียวที่หวังไว้ก็คือสักวันพ่อกับแม่จะมารับ ไม่มีใครสนใจดีรับตัวเธอไปเลี้ยงดู แต่มันก็ยากเหลือเกิน ก็มีใครสักคนเล้าจะรักและเมตตาเด็กที่ไม่ใช่ลูกในไส้ของตัวเอง

บริเวณด้านหลังสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามีพื้นที่ว่างพอสมควร ครูปู้กจึงปลูกผักและเลี้ยงไก่ไข่ เพื่อที่เด็กๆ จะได้รู้จักหน้าที่และมีกิจกรรมให้ทำ พวกเด็กชนๆ จึงลงความเห็นเห็นว่าถ้าไก่ที่นั่นแหละที่เป็นฐานทัพลับแสนสนุก ทานตะวันเพิ่งจะทำขบ แต่ก็กลายเป็นหัวใจ

เล่นพิเรนทร์ จัดการไล่ก้อออกไปแล้วยึดเล่าโกไว้เอง

“เด็กเหลือขอแปลว่าอะไร”

“แปลว่าเด็กเกเร ไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ เลี้ยงไว้ก็ใช้งานไม่ได้ไง เด็กดีมีคนขอไปเลี้ยงหมดแล้ว ก็เลยเหลือแต่เด็กไม่ดี ไม่มีใครขอไปเลี้ยง”

“ฉันได้ยินแม่คำที่โรงเรียนบอกว่า ถ้าใครทำตัวไม่ดีจะถูกจับมาอยู่ที่นี้กับพวกเรา เราไม่ได้อยากมาอยู่ที่นี่สักหน่อย” เด็กๆ จับกลุ่มคุยกัน คนที่โตหน่อยก็บอกว่าอย่าไปสนใจ มีแค่ทานตะวันที่เจ็บปวดกับคำว่าเด็กเหลือขอ ในเมื่อโลกใบนี้ไม่มีใครต้องการเด็กกำพร้าอย่างเธอนั่นเธอก็จะเป็นเด็กเหลือขอให้ดู

ทานตะวันเริ่มทำตัวเกเร ชวนเด็กๆ ปีนกำแพงขึ้นไปปาก่อนหินใส่รถที่วิ่งผ่านไปมา เธอกับพวกเด็กชนจะรีบก้มหลบก่อนจะโดนจับได้ จากนั้นก็ป่าใหม่ ปรากฏว่ากิจกรรมนี้จบลงอย่างรวดเร็วเพราะปาก่อนหินไปโดนรถตำรวจเข้าจังๆ

รถตำรวจมีตราโล่เบรกเอี้ยด หักเลี้ยวเข้ามาในรั้วสถานสงเคราะห์ คนในเครื่องแบบที่ลงมาจากรถมีสีหน้าโกรธจัด ตรงเข้าไปแจ้งครูผู้ดูแล

หลังจากตำรวจกลับออกไป ครูปู้กก็เรียกตัวเด็กชนทั้งหลายออกมาแล้วพาดเรียงคน พร้อมสั่งลงโทษให้เขียนจดหมายขอโทษคุณตำรวจและทุกคนที่เดือดร้อน ทานตะวันมักจะยอมนึกกลับไปถึงช่วงเวลานั้น คิดเสมอว่าหากตอนนั้นครูปู้กพาดไม้เรียวแล้วตำหนิอย่างเดียว ชีวิตเธอคงจะยิ่งเตลิด แต่ครูปู้กโยนไม้เรียวให้เธอทั้งน้ำตา

“ตีแม่สิ แม่ผิดเองที่เลี้ยงพวกหนูไม่ดี ทำให้พวกหนูอบอวนใจไม่ได้ คนอื่นเรียกพวกหนูว่าเด็กเหลือขอ รู้ไหมว่าไม่ใช่แค่หนูเจ็บแม่ก็เจ็บด้วย”

“แม่ปู้กขา หนูขอโทษ หนูรับปากว่าไม่ทำอีกแล้ว เช็ดแล้วค่ะ” ครูปู้กสวมกอดเธอไว้ แค่กอดแน่นๆ ก็ช่วยบอกเด็กคนหนึ่งว่ายังมีคนที่รักและห่วงเธออยู่ในโลกใบนี้อยู่ นับจากนั้นมาความประพฤติของ

ทานตะวันก็ดีขึ้น ตั้งใจเรียนเพราะรู้ว่าความรู้จะเปิดทางออกสู่โลกกว้าง วันหนึ่งหลังจากดูการ์ตูนเรื่องอะลาตินจบ เด็กๆ ก็แย่งกันเป็นเจ้าของจัสมิน ส่วนทานตะวันจองตำแหน่งยักษ์จินนี่ผู้ดลบันดาลอะไรก็ได้ตามใจปรารถนา

“หนูจะได้ไปผจญภัยในดินแดนทะเลทราย ไปเที่ยวรอบโลกเหมือนอย่างในการ์ตูนไหมคะ”

“แน่นอน หนูจะไปที่ไหนก็ได้ในโลกใบนี้ ได้เป็นในสิ่งที่อยากเป็น ได้ทำในสิ่งที่ฝัน หนูจะมีคนที่หนูรักและรักหนู ทุกอย่างย่อมมีโอกาสเสมอ ถ้าหนูเป็นอะลาติน หนูจะขออะไรจากจินนี่ล่ะ”

“ขอให้พ่อกับแม่กลับมาหาหนูค่ะ”

โอกาสที่ทานตะวันตั้งตารอไม่ใช่วันเทศกาลรื่นเริงที่จะมีผู้บริจาคมเข้ามาแจกของขวัญ ทานตะวันรอว่าเมื่อไรครูปูกจะเรียกชื่อเธอเข้าไปในห้องทำงานของเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลเพื่อพบผู้ที่ประสงค์จะรับอุปการะ เธอจะยื่นซองเงี้ยวซองมั่งงอนและเตาไปเรียกว่าใครจะมาเป็นพ่อแม่ของเธอ มีเด็กคนแล้วคนเล่าถูกเรียกตัวเข้าไปและกลับออกมาด้วยรอยยิ้มกว้าง นั่นแปลว่าเด็กคนนั้นมีพ่อแม่แล้ว จะได้หลุดพ้นออกไปจากชีวิตอันแสนหม่นเศร้า จะได้มีบ้าน มีคนที่โอบกอดและได้รับความรัก ปีแล้วปีเล่า...เด็กคนแล้วคนเล่า...และแล้ววันหนึ่ง ตอนที่ทานตะวันอายุได้สิบขวบ ในที่สุดครูปูกก็เรียกชื่อเธอ

“เธอเป็นนักอ่านตัวยงเชียวคะ อายุแค่สิบขวบแต่ก็สอนการบ้านให้พวกน้องๆ ได้คล่องทีเดียว แถมยังเรียนเก่ง ได้ที่หนึ่งของชั้น” เสียงของครูปูกดังแว่วออกมาจากหลังประตู เธอก็หวังว่าครูจะไม่เอ่ยถึงวีรกรรมหัวใจ แอบเอาแมวเข้าไปเลี้ยงในโรงนอนก็พอ

“เธอเคยปีนกำแพงจนตกลงมาแขนหักหรือคะ”

“ใช่ค่ะ นั่นเป็นเรื่องนานมากแล้ว แกอาจจะชานไปนิด แต่ดิฉันรับรองได้ว่าทานตะวันเป็นเด็กดีมากคนหนึ่ง” ครูปูกช่วยแก้ต่างให้

สุดความสามารถ “แกเป็นเด็กฉลาดค่ะ สดใสน่ารัก ขอเพียงคุณทั้งสอง
ได้ลองพบแก่สักครั้ง คุณจะตกหลุมรักเด็กคนนี้”

“เข้าไปลีทานตะวัน” ครูพีเลี้ยงอีกคนรุ่นหลัง แต่ทานตะวัน
ยืนตัวแข็งที่ออยู่ทีหน้าประตู รู้ด้วยสัญชาตญาณว่านี่จะเป็นจุดเริ่มต้น
ความผูกผันมากมายในชีวิต มันน่ากลัว แต่ทานตะวันก็ตัดสินใจ
เคาะประตูห้อง

“เชิญจ๊ะ”

ทานตะวันก้าวเข้าไปในห้องของครู มือไม้เย็นเฉียบขณะสบตา
ชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะกับครูปุก เด็กหญิงตื่นเต้นจนเกือบลืม
ยกมือไหว้สวัสดี ครูปุกเข้ามาจูงมือทานตะวันให้ไปทำความรู้จักคน
ที่ต่อไปนี้จะกลายเป็นพ่อแม่บุญธรรมของเธอ

พวกเขาทั้งสองแต่งตัวดีมีฐานะตามแบบผู้มีอันจะกิน ฝ่ายชาย
วัยสี่สิบห้าทางซิงซัง คิ้วหนาเข้ม ยิ้มต้อนรับเธออยู่ข้างภริยา คุณหญิง
พีไล ผู้ซึ่งมีบุคลิกสง่าแบบผู้ดีมีสกุล สุภาพอ่อนโยน พวกเขามอง
ทานตะวันอย่างสำรวจตรวจค้น พร้อมขอดูรอยสักเล็กๆ ที่ข้อมือ ดอกไม้
ขดเป็นอักษรชัดเจน

“เราไม่เคยยกโทษให้ตัวเองเลยที่ทิ้งลูกมาแบบนี้”

คุณหญิงพีไลลูบแก้ม ลูบศีรษะเธอเบาๆ สัมผัสอ่อนโยนจาก
ใครสักคนเป็นไอนุ่นที่ทานตะวันโหยหามานาน เด็กหญิงเบิกตากว้าง
ความคิดเพื่อฝันของเธอกำลังจะเป็นจริงแล้ว

“เราตามหาตัวเธอมานานมาก ดูลิ ดวงตาเหมือนยาแหย่ๆ ของเธอ
เหลือเกิน” หน้าตาผิวพรรณของทานตะวันงามชวนประทับใจอย่างยิ่ง
แม้จะตกอยู่ในสถานะเด็กไร้ห้วนอนปลายเท้า แต่สง่าราศีกลับฉายแวว
เจิดจ้า นัยน์ตาสีดำขลับสดใส จมูกโต่ง ผิวขาวนวล ยิ่งโตความงาม
ของเด็กหญิงก็ยิ่งฉายชัด ทั้งคู่จึงมีสีหน้าพอใจมากก่อนจะแนะนำตัวว่า

“ฉันชื่อประมวล สิงห์เดชา ส่วนคนนี่คือพีไล พวกเราเป็นพ่อแม่

ของหนู”

พวกเขาโกหก

ห้าปีต่อมา...

ท่ามกลางแสงดาวทอประกายบนฟากฟ้า แสงจันทร์สลัวสาดลอดผ่านหน้าต่างซึ่งวาดลวดลายศิลปะเปอร์เซีย เซเลส บิน คาลิฟา อัล กาลีร์ บุตรชายของรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหมแห่งประเทศดาร์เรน กำลังเดินทางเข้าเผ่ากษัตริย์จามาลด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ยามวิกาลเช่นนี้ไม่ใช่เวลาปกติที่จะเข้าสู่เขตพระราชวังชั้นใน คำสั่งเรียกตัวสั้นๆ ไม่ได้แจ้งรายละเอียดใด แต่เขารู้สึกได้ว่ามีบางอย่างรออยู่

พันตรีเซเลสเป็นนายทหารหนุ่ม เชี่ยวชาญการต่อสู้ระยะประชิด หน้าตาคมคายสมชายชาตรี แข็งแรงบึกบึน กล้ามเป็นมัดๆ รูปร่างสูงใหญ่กำยำ ดวงตาคมกริบเป็นประกายเหมือนเหยี่ยวที่กำลังสยายปีกอยู่บนฟ้า พร้อมสำหรับภารกิจทุกรูปแบบ

“ฝ่าบาททรงรอท่านานแล้ว” เจ้ากรมห้องพระบรรทมกระซิบเมื่อชายหนุ่มมาถึง แม้จะมีความคับข้องใจสงสัย แต่เขารู้ว่าไม่ควรถามตลอดทางเดินมีนายทหารองครักษ์ประมาณสิบนายรักษาการณ์ตามปกติ และหากมีการซักถามในภายหลัง ทุกคนจะปฏิเสธการมาของเขาในคืนนี้

“ทุกอย่างต้องเป็นความลับ” เจ้ากรมย้ำอีกครั้งก่อนจะนำทางไปยังเขตชั้นใน ผ่านกำแพงเขาวงกตขึ้นไปสู่จุดที่สูงที่สุดของพระราชวัง หินอ่อนสีขาว ในที่สุดก็มาถึงศาลาหินแบบโบราณตั้งอยู่ใจกลางสวน เสียงน้ำพุพุ่งขึ้นไปในอากาศตกกระทบพื้นหินดังไพเราะ บริเวณโดยรอบปลูกไม้หอมและทับทิม เจ้ากรมกับทหารองครักษ์ถอยหลบฉากออกไปโดยแจ้งให้เซเลสเข้าไปเพียงลำพัง

ท่ามกลางแสงจันทร์นวล ร่างของกษัตริย์จามาลนั่งพิงเส้าซึ่ง

สลักเสลาสวยงามอยู่ พระองค์ประทับอยู่ที่ชั้นบันไดชั้นสู่ศาลาหินอ่อน สีพระพักตร์เหนื่อยอ่อนราวกับไม่ได้บรรทมมาหลายคืนแล้ว ทรงเป็นชายชราวัยห้าสิบที่มีความทุกข์ปรากฏบนแวตตา ชายหนุ่มทำวันทยหัตถ์ และรอนกว่าพระองค์จะเป็นฝ่ายเริ่มต้นการสนทนา

“เมื่อประมาณสิบเจ็ดปีก่อน เราบังเอิญพบผู้หญิงคนหนึ่งที่นี่” กษัตริย์จามาลเอ่ยขึ้นทำลายความเงียบ ไหล่ของพระองค์ลู่ตกลงจน แม้แต่ชุดหุหราก็ไม่อาจปกปิดได้ “เธอเป็นเด็กสาวที่แอบหนีออกมาจากเขตสตรี แล้วเดินเที่ยวหลงเข้ามาในเขตบุรุษ เธอหาทางกลับไม่เจอ ก็เลยมานั่งร้องไห้อยู่ตรงนี้ เธอตกใจกลัวมากตอนที่เจอเรา”

“ฝ่าบาท...”

“เราไม่มีรูปถ่ายเธอเลยสักใบ แต่จนถึงทุกวันนี้เราก้ยังจำเธอได้แม่น ใบหน้าของเธอรูปไข่แดง นัยน์ตาสีดำเข้มแสนคม ริมฝีปากแดงระเรื่อและเป็นเจ้าของรอยยิ้มหวานราวกับน้ำผึ้ง ตอนนั้นเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเราเป็นใคร เธอหนีเราจนลี้ภัยไกลโคโรว์ และหลังจากนั้นมาเธอก็เข้ามาอยู่ในใจเรา”

สาวน้อยคนนั้นชื่อวิมลยา เป็นลูกสาวนักธุรกิจค้าข้าวชาวไทยที่มีความสัมพันธ์อันดีกับราชวงศ์ดาร์เรน ครอบครัวของเธอได้รับเกียรติให้เป็นอาคันตุกะของกษัตริย์จามาล แม้จะอายุแค่สิบแปด แต่วิมลยาก็กังเรื่องการเงินมาก ช่วยดูแลผลประโยชน์ด้านการเงินให้ครอบครัวเต็มตัว และทางครอบครัวก็จัดการหมั้นหมายให้เธอแต่งงานกับผู้ชายที่จะช่วยส่งเสริมธุรกิจให้เจริญรุ่งเรืองไว้แล้ว

กษัตริย์จามาลซึ่งในตอนนั้นเป็นเพียงเจ้าชายที่ไม่ได้มีบทบาทอะไร หน้าขำยังมีฐานะไม่สู้ดีนัก ไม่ได้มีคุณสมบัติตามความมุ่งหมายของครอบครัวเธอเลยสักนิด การผูกธุรกิจเข้ากับการเมืองเป็นเรื่องเสี่ยง อีกทั้งวิมลยามีคู่หมั้นที่เหมาะสมรออยู่ที่เมืองไทยแล้ว และไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเจ้าชายปลายแถวจะเขี่ยสาวต่างชาติทิ้งเมื่อไร

แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อกลุ่มการเมืองหนุนหลังพระองค์ให้ขึ้นครองราชย์

“เธอเป็นคนต่างชาติจึงไม่อาจเป็นชายาคนแรกของเราได้ เราต้องแต่งงานกับคนอื่น เธอหนีเราไป ทุกคนที่เราส่งไปตามหาตัวเธอแจ้งกลับมาว่าเธอตายจากเราไปเสียแล้ว แต่แล้วเมื่อสองวันก่อนคนในครอบครัวคนสุดท้ายของวิมลยาส่งจดหมายสารภาพกับเราก่อนตายว่า วิมลยาตั้งครรภ์”

เซเลสนิ่งฟัง ใบหน้าคมเข้มเรียบเฉยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ขณะรับรูปถ่ายเก่าๆ ใบหนึ่งจากพระองค์ เป็นรูปหญิงสาวหน้าตาสะสวย กำลังอุ้มทารกน้อยในอ้อมแขน แม่ลูกยิ้มกว้างจนเขารู้สึกราวกับว่าได้ยินเสียงหัวเราะออกมาจากรูปถ่าย ที่ข้อมือของเด็กน้อยมีรอยสักรูปดอกทานตะวัน เซเลสจึงเข้าใจภารกิจที่ได้รับครั้งนี้ทันที

“กระหม่อมขอบังอาจถาม เหตุใดคนในครอบครัวของพระสนมวิมลยาจึงทอดทิ้งเด็ก”

“เรื่องนี้ราชินีซัลมาเป็นผู้สั่งสังหารวิมลยา พวกเขาหมดหนทางจะปกป้องเด็ก จึงสร้างเรื่องหลอกให้ซัลมาเชื่อว่าเด็กตายไปแล้ว เราต้องการให้ซัลมาเชื่อเช่นนั้นต่อไป หลานชาย...เราได้ข้อมูลว่าเจ้าเคยไปประเทศไทยหลายครั้ง และพูดภาษาไทยได้”

“พะยะค่ะ กระหม่อมพร้อมออกเดินทางทันที”

“ดีแล้ว” แวตตาของกษัตริย์จามาลเปล่งประกายแห่งความหวังขึ้น “เมื่อประมาณสิบหกปีก่อนมีเด็กคนหนึ่งถูกทิ้งไว้ที่หน้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าในกรุงเทพฯ เราต้องการให้เจ้าไปสืบหาว่าตอนนี้เด็กคนนั้นอยู่ที่ไหน และช่วยเหลือพาเธอกลับมาพบเราให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทุกอย่างต้องเป็นความลับสูงสุด”

“พะยะค่ะ”

1

ทานตะวัน

พ็นตรีเซเลสเดินทางถึงสนามบินสุวรรณภูมิในวันรุ่งขึ้นหลังจากเข้าเฝ้าอย่างลับๆ มันเป็นที่ยวบินที่ใช้เวลายาวนานและข้อมูลมีน้อยนิดภารกิจดูเรียบง่าย แค่ค้นหาและนำตัวกลับ แต่การที่กษัตริย์จามาลทรงเรียกตัวเขาเป็นการเฉพาะ นั้นย่อมหมายความว่า การนำตัวพระธิดาที่เกิดจากภรรยานอกสมรสกลับไป ย่อมต้องเกิดคลื่นตึงเครียดบางอย่างที่พระองค์ไม่ยอมให้เกิดความเลื่องขึ้นเด็ดขาด

“เราไม่ต้องการให้ราชินีชัลมาเข้ามายุ่งเรื่องนี้ ทำทุกอย่างให้เงียบที่สุด จนกว่าทุกอย่างจะแน่ชัดว่าลูกสาวของเราปลอดภัย”

“พะยะค่ะ”

เซเลสเดินทางมาในนามส่วนตัวพร้อมเอกสารสำคัญบางอย่างที่จำเป็น ประเทศไทยกับดาร์เรนยังไม่ได้สถาปนาทางการทูตอย่างเป็นทางการ การทำงานของเขาจึงค่อนข้างลำบากไม่น้อย เขาเริ่มต้นติดต่อขอข้อมูลสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าทุกแห่งในกรุงเทพฯ จาก

ศูนย์อำนวยความสะดวกสำหรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม มีเจ้าหน้าที่สาวคนหนึ่งนั่งอยู่หลังเคาน์เตอร์ กำลังเกลี่ยอายุไลน์อร์แตงหน้าก่อนเลิกงาน

“ผมคือ อาลี บิน เรซา ทีโทร.ติดต่อมาขอข้อมูลเมื่อตอนบ่ายโมง” เขาใช้ชื่อและพาสปอร์ตปลอม ติดต่อกันในฐานะนักธุรกิจจากตะวันออกกลาง ตอนนั้นเพิ่งบ่ายสามโมงครึ่ง ยังพอมีเวลาหากเขาจะตระเวนไปสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าสักแห่งสองแห่งก่อนกลับโรงแรม แต่เจ้าหน้าที่สาวกำลังตั้งอกตั้งใจทาลิปสติกพลงตบอย่างเกียจคร้าน

“เสียใจด้วย คอมพ์ปิดแล้ว”

“คุณจะเสียใจมากกว่านี้หากไม่เปิดคอมพ์ขึ้นมาแล้วทำงานซะ”

“ฉันบอกแล้วไงว่า...” เธอเงยหน้าขึ้น ก่อนจะอุทานออกมาเมื่อสบตาชายหนุ่มรูปร่างมั่งคั่งสูงใหญ่ ผิวของเขาคล้ำเข้ม หน้าตาหล่อเหลา สมบูรณ์แบบซึ่งขึงเช่นชายแท้ มองปราดเดียวก็รู้ว่าเขามีเชื้อสายอาหรับ และสิ่งที่สะดุดตามากที่สุดก็คือดวงตาสีอำพันแวววาวดุจน้ำ เป็นประกายเฉียบขาดเฉกเช่นผู้มีอำนาจ เจ้าหน้าที่สาวส่งสายตาวานให้ แต่เขาตอบรับด้วยสายตาคมกร้าว

“ผมต้องการข้อมูลสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าทุกแห่งทั้งที่เปิดดำเนินการอยู่และเลิกไปแล้วในช่วงยี่สิบปีนี้”

“ทำไมคุณถึงให้ความสนใจข้อมูลเหล่านี้ครับ” หัวหน้าที่ของเจ้าหน้าที่หญิงคนนั้นได้รับรายงานและตัดสินใจออกมาพบชายสวมชุดสูทคนนี้ด้วยตนเอง

“เจ้านายของผมเป็นผู้ร่ำรวยมาก และตั้งใจจะรับอุปการะเด็กสักคน ผมคือผู้รวบรวมข้อมูล”

“เกรงว่าต้องใช้เวลา”

“ผมรอได้ครับ” เขาตอบเรียบๆ และนั่งลง แผ่นหลังกำยำตรงแนวตั้งฉากดูเฉียดตา ครึ่งชั่วโมงต่อมาเขาก็ได้ข้อมูลที่ต้องการ สิ่งแรกที่เขาหยิบขึ้นมาคือแผนที่กรุงเทพมหานคร จัดการระบุพิกัด

เป้าหมายแต่ละแห่ง ซึ่งตามข้อมูลที่เขาได้รับจากกษัตริย์จามาล บ้านเดิมของวิมลยาอยู่แถวเขตมินบุรี คนในครอบครัวของพระสนมเกรงกลัวอิทธิพลของราชินีซัลมา จึงตัดสินใจทิ้งเด็ก แต่พวกเขาก็ไม่น่าจะตัดใจปล่อยให้เด็กอยู่ไกลสายตา

พันตรีเซเลสลากรายนี้วิ่งไปตามแผนที่ จนกระทั่งหยุดหนึ่งอยู่ที่หนึ่ง...บ้านครูปู้ก

ครูปู้กกำลังกำกับดูแลเรื่องอาหารมือเย็นของเด็กๆ ในความดูแลร่วมร้อยห้าสิบคน มีเด็กขี้ก้นหน้าง ไม่ก็เด็กที่พ่อแม่ฝากเลี้ยงไว้ เพราะยังไม่พร้อม หรือไม่ก็เด็กที่ไร้ญาติขาดมิตร ตอนที่พันตรีเซเลสไปถึงสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้ เขาแจ้งความประสงค์ขอพบผู้ดูแลและเดินดูรูปถ่ายเด็กๆ ที่ติดตามบอร์ด ไม่มีใครสักคนที่เขาเค้

ร่างสูงใหญ่มองไปรอบๆ ตอนแรกก็คิดว่าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าคงจะทึบทึบชวนหดหู่ แต่ความจริงแล้วที่นั่นนับว่าไม่เลวเลยทีเดียว เหมือนจับเด็กมาเข้าค่ายลูกเสือที่มีกิจกรรมให้ทำมากมาย มีเด็กๆ วิ่งเล่นส่งเสียงเจี๊วจ้าว ซึ่งสำหรับเขาแล้ว เขาเกลียดเสียงเด็กกรี๊ดดังนั้นต่อให้ที่นั่นสะอาดสวยงามแค่ไหน เขาก็รู้สึกเหมือนตกนรก

“มีอะไรให้ฉันช่วยไหมคะ ฉันชื่อครูปู้ก เป็นผู้ดูแลที่นี่” ครูปู้กวัยหกสิบแปดค่อยๆ เดินมาพบผู้มาเยือน สีหน้าดูจะแปลกใจและสงสัยไม่น้อยว่าชายต่างชาติหน้าตาดีคนนี้มีฐานะอะไร

“ผมกำลังมองหาเด็กคนหนึ่ง”

ครูปู้กยิ้มกว้าง “คุณจะมาขออุปถัมภ์เด็กที่น่ารักของเราใช่ไหมคะ เรามีเด็กดีเรียนเก่งและน่ารักให้เลือกหลายคน”

“มิได้ครับ ผมต้องการสอบถามว่าเมื่อประมาณสิบห้าปีก่อน มีเด็กทารกเพศหญิงถูกทิ้งไว้ที่นั่นหรือไม่ ผมต้องการขอความช่วยเหลือ

จากคุณ”

“ทำไมคุณถึงต้องการตามหาเด็กคนนั้นคะ”

“ผมเป็นผู้จัดการมรดกครับ และผมทราบว่ามีเลือดเนื้อเชื้อไข
ของครอบครัวนี้พลัดหลงมาโดยที่พวกเขาไม่รู้ บอกตามตรงว่าผมเอง
ก็ไม่ทราบว่าเด็กกำพร้าที่น่าสงสารคนนั้นถูกรับเลี้ยงอยู่ที่หน่วยงานไหน
กันแน่ แน่หนอนว่าเจ้าของมรดกยินดีมอบเงินบริจาคเต็มที่”

“โอ ฉันยินดีช่วยคุณเต็มที่ค่ะ ฉันมีเครือข่ายที่ติดต่อกันได้ไม่ยาก
คุณมีชื่อของเด็กไหมคะ”

“ไม่ครับ ไม่มี”

“มีสิ่งของ จดหมาย หรืออะไรติดตัวเด็กมาหรือไม่”

“ผมไม่ทราบครับ แต่ปีนี้เธอน่าจะอายุสิบห้าเกือบสิบหกแล้ว”

“ตอนนี้เด็กโตที่สุดที่อยู่ในความดูแลของฉันคือสิบสามค่ะ เมื่อ
หลายปีก่อนเราประสบปัญหาอุทกภัยครั้งใหญ่ เกรงว่าเอกสารจะไม่อยู่
ในสภาพสมบูรณ์เท่าไรนัก แกรมแต่ละปีมีเด็กถูกทิ้งมากมายเหลือเกิน”

เป็นการเริ่มต้นที่แย่มากทีเดียว เซเลสคิด

“คุณมีข้อมูลเด็กที่ได้รับอุปการะไปแล้วไหมครับ”

“มีค่ะ แต่นั่นเป็นความลับ ฉันไม่มีสิทธิ์เปิดเผยโดยพลการ”
หนทางเริ่มตีบลงทุกที แต่พันตรีเซเลสก็ยังคงสงบนิ่ง ไม่หวั่นไหว
สายตาคมกริบมองไปที่บอร์ดติดรูปถ่ายและผลงานวาดภาพระบายสีของ
เด็ก ๆ

“ไม่ทราบว่าผมขอดูรูปเด็ก ๆ ทั้งหมดทุกคนที่คุณรับดูแลได้ไหม
ครับ”

“ได้ค่ะ เรายังมีรูปถ่ายเก่าๆ ในอัลบั้ม ฉันจะลองหยิบออกมา
ให้คุณดูก็แล้วกันนะ”

“เป็นความกรุณาอย่างยิ่งครับ” อัลบั้มเก่าๆ ที่ครูปักหอบออกมา
จากลังอยู่ในสภาพปลวกแทะ เขาจึงค่อยๆ เปิดดูทีละหน้าอย่าง

ระมัดระวัง กวาดสายตาไปตามภาพถ่ายเก่าซีดที่ละใบ และมีรูปเด็กหญิงคนหนึ่งที่เขารู้สึกสะอิดสะเอียน ดวงตาของเธองามระยับ และมีราศีบางอย่างที่เขารู้สึกได้

“เด็กคนนี้อยู่ที่นี่ไหมครับ”

ครูปู้กชะงักมองรูปแล้วหัวเราะสดใสออกมา

“เธอชื่อทานตะวันค่ะ ตอนที่เธออยู่ที่นี่ เป็นเด็กแสบขึ้นชื่อเลยเชียวนะ เคยป็นก้าแพงหนีสองครั้ง แถมตั้งตัวเป็นแกนนำเรียกร้องขอไปเที่ยวทะเล ฉันตอบกลับไปว่าไม่มีเงิน ไม่มีคนมาบริจาคทำให้เรานานแล้ว รู้ไหมคะว่าเธอทำยังไง เธอเดินไปป็นเสาไฟฟ้าชู่จะกระโดดลงมา นักข่าวมาทำข่าวกันเยอะแยะ พอมีผู้ใหญ่ใจดีรับปากว่าจะพาเด็กทุกคนไปเที่ยวทะเล เธอก็ป็นลงมาหน้าตาเฉย ฉันนี่สิโดนนักข่าวถล่มเสียเกือบตาย แต่ปีนั้นก็มีคนบริจาคเงินเข้ามาจำนวนมาก และชื่อบ้านครูปู้กก็เป็นที่ยู๊จกไปทั่วประเทศตั้งแต่นั้นมาเลยล่ะ”

แสบเสียจริงเด็กคนนี่...

“อ้อ...จะว่าไปแล้วนี่เธอน่าจะครบสิบหก ฉันยังจำได้แม่นว่าเด็กคนนี้สวยมาก ผิวพรรณขาวละเอียดย น่าจะเป็นลูกครึ่ง แถมมีรอยสักแปลกๆ ที่ข้อมืออีกต่างหาก”

“น่าสนใจจริงๆ ผมซักอยากรู้รอยสักของเธอแล้วสิ”

“นี่ไง รอยสักรูปดอกทานตะวัน”

เขามองตามที่ครูชี้ ดวงตาคมกริบก็เบิกกว้างราวกับค้นพบสมบัติทันที

ตราราชวงศ์ดาห์เรน!

“วีรกรรมของเธอยังมีอีกเพียบ ฉันว่าคุณต้อง...” ครูปู้กเริ่มคุยติดลมบน พันตรีเซเลสต้องบังคับตัวเองไม่ให้กระซอกคอเลื้อยครุสูงอายุขึ้นมา เขายิ้มอย่างสุภาพพรางหยิบสมุดเช็คเงินสดออกมาจากสายเสื้อด้านใน

“ตอนนี่เธออยู่ที่ไหนครับ”

พ้อคนใหม่ของท่านตะวันคือท่านประมวล ลิงห์เดชา เป็นนักการเมืองที่มีอำนาจรุ่งเรืองในวงการ ท่านเป็นที่ปรึกษาของคณะรัฐบาลมาหลายยุคสมัย บ้านที่พักอาศัยกลับเป็นเรือนไม้สองชั้นอายุราวๆ สามสิบปี อาณาบริเวณล้อมด้วยรั้วปูนสูงปลอดภัย ชั้นล่างดัดแปลงเป็นห้องประชุม ส่วนชั้นบนมีหูกห้องนอน ทุกห้องตกแต่งสวยงามสะอาดตา บ้านใหม่ในชีวิตของท่านตะวันหลังนี้ตั้งอยู่ในย่านสวนริมคลองเขียวสงบ รั่มรื่นด้วยไม้ใหญ่เขียวครึ้ม มีสวนดอกไม้ไม้กว้างขวาง ซึ่งต้องจ้างคนดูแลถึงสองคน ถัดจากเรือนไม้หลังใหญ่ถึงจะเป็นเรือนคนรับใช้

ท่านประมวลเป็นบุคคลสำคัญที่ได้รับการยอมรับนับถือจากคนในแวดวง ท่านมักจะหายไปประชุมพบปะกับบรรดานักการเมือง หรือบ่อยครั้งก็มักจะมีรัฐมนตรี แม่ทัพนายกอง และบรรดาทูตานุทูตระดับสูงมาเยือน ท่านตะวันจึงพลอยเรียนรู้ถ้อยคำยากๆ ไปด้วย เธอค่อยๆ จับนัยสำคัญในบางประโยค น้ำเสียงแบบไหนพูดด้วยความวิตก น้ำเสียงแบบไหนเป็นการเป็นงาน ท่านตะวันมักจะเข้าไปช่วยเหลือรีฟเครื่องดื่มหรือไม้ก๊อกช่วยจดประเด็นพูดคุยให้พ่อ เด็กหญิงจึงเรียนรู้ว่าตอนไหนพูดแทรกได้ ตอนไหนห้ามพูด อะไรพูดได้ อะไรพูดไม่ได้ และต้องแกลังโง่ให้เป็น

ตลอดเวลาห้าปีที่พวกเขาดูแลเธอเป็นอย่างดี ท่านตะวันเชื่อโดยสนิทใจว่าทั้งสองคือพ่อแม่บังเกิดเกล้าจริงๆ พ่อเล่าให้ฟังว่าท่านกับแม่ถูกภัยการเมืองเล่นงานจนต้องลี้ภัยไปต่างประเทศอย่างกะทันหัน พี่เลี้ยงที่เป็นคนดูแลเองก็หนีหาย ไร้ความรับผิดชอบ โดยนำตัวเธอไปทิ้งที่หน้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า พวกเขาติดตามหาตัวเธอมาตลอด

จนล่วงเลยไปเป็นสิบปีถึงได้ตามพบ ทานตะวันเองก็เชื่อตามนั้น

“พ่อเธอเป็นนักการเมืองใหญ่ แต่ละวันมีคนไปหาพ่อของเธอ เยอะเลยใช้ไหมทานตะวัน”

“ไม่รู้เหมือนกัน ฉันไม่ได้สนใจเลย พวกผู้ใหญ่ก็เอาแต่ทำงาน น่าเบื่อ”

“แล้วเมื่อวานใครมารับเธอเธอ” เพื่อนสนิทที่โรงเรียนชอบถามความเป็นไปสัพเพเหระภายในบ้าน ทานตะวันก็ตอบเฉยๆ เพราะรู้ว่าพ่อของเธอคนนี้ เป็นรองผู้บัญชาการทหารที่ไม่เคยมาประชุมที่บ้าน หากพูดอะไรออกไปก็จะมีปัญหาภายหลังเสียเปล่าๆ ทานตะวันซึมซับวิถีความเป็นนักการเมือง เธอจำชื่อแขกสำคัญของพ่อได้ไม่หมดหรอก แต่ก็ฉลาดพอที่จะสังเกตว่าเวลารถคันใหญ่เลี้ยวเข้ามาแล้วเห็นพวกยามทำความเคารพแข็งขัน ผู้มาเยือนย่อมมียศศักดิ์สูงแน่นอน การพบปะมักจะมีการโต้เถียงกันแรงๆ บรรยายภาคคุเดียดและตรงไปตรงมา บางคนโกรธกันแทบตาย แต่กลับบอกคนอื่นว่ารักกันดี หรือบางคนก็พินอบพิเทาต่อพ่ออย่างยิ่ง แต่อีกวันกลับชี้หน้าด่าพ่อออกสื่อได้หน้าตาเฉย โลกของการเมืองเป็นโลกที่แสนประหลาดแต่ก็น่าสนใจดี

เมื่อท่านประมุขเป็นนักการเมืองใหญ่ ส่วนทานตะวันเป็นลูกสาวคนสวย พวกคุณผู้หญิงทั้งหลายจึงชอบจับทานตะวันแต่งตัว ส่งเสริมให้ฝึกหัดนาฏศิลป์ คุรุสอนแค่วันละไม่กี่วัน ทานตะวันก็สามารถแสดงท่ารำนั่นๆ ได้ถูกต้องสวยงาม เชื่อมท่าจากท่าหนึ่งไปสู่ท่าหนึ่งได้อย่างละเมียดละไม งามเสียจนสะกดทุกสายตาทุกครั้งที่เราขึ้นเวที

‘พิศพักตร์มืองพักตร์ดั่งจันทร์ พิศขนงก่งอนดั่งคันคิลีป’

พิศเนตรดั่งเนตรมฤคิน พิศทันต์ดั่งนิลอันเรียบราย

พิศโขนลู่ดั่งหนึ่งจะแย้มสรวล พิศนวลดั่งสีมณีฉาย¹

¹ บทชมโฉมนางสีดา บทละครเรื่อง รามเกียรติ์ พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช เรียบเรียงโดยกรมศิลปากร

คืนใดที่มีงานเลี้ยงและได้รับคำขอให้เธอแสดงว่า ทานตะวัน จะแต่งกายขึ้นเครื่องนาง สวมศิราภรณ์รัดเกล้ายอดหรือสวมมงกุฎ ราชตรี ร่ายรำตามคํากลอน จากเด็กหญิงตัวเล็กก็ค่อยๆ เติบโตเป็น เด็กสาวแสนสวยที่ไม่ว่าใครต่างก็หลงรัก

“คุณหนูคะ หนังสือที่สั่งไว้มาส่งแล้วนะคะ ป่านवलวางไว้บนโต๊ะ ในห้องนอนค่ะ”

“ขอบคุณค่ะป่านवल”

วันนี้เด็กสาววัยสิบห้าปีเพิ่งกลับมาจากโรงเรียนคอนเวนต์ ข้อมือ สวมนาฬิกาทองเรือนเล็กๆ ปิดบังรอยสักไว้อย่างพอเหมาะพอเจาะ สิบปีที่อยู่สถานสงเคราะห์สอนให้เธอรักการอ่าน ทานตะวันใคร่ กระจายที่จะอ่าน เปิดประตูสู่โลกกว้างใหญ่ที่เธอไม่รู้จักรัก มีเรื่องสำคัญ ในประวัติศาสตร์มากมายที่เธออยากรู้ อย่างเช่น สงครามปฏิวัติประชาชน ในประเทศจีน กำแพงเบอร์ลิน การลอบสังหารประธานาธิบดีจอห์น เอฟ เคนเนดี, มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ ผู้นำคนผิวดำที่เรียกร้อง ความเสมอภาคด้วยสันติวิธี

“คุณพ่อกับคุณแม่อยู่บ้านใหม่คะป่านवल”

“อยู่ข้างบนคะคุณหนู เพิ่งกลับมาก่อนหน้าคุณหนูเมื่อครู่นี้เอง”

“ขอบคุณค่ะ” ทานตะวันเดินผ่านโถงทางเข้าพื้นไม้ขัดมันวับ ยกมือไหว้สวัสดิ์ป่าแม่บ้านทุกคนแล้วขึ้นบันไดไปยังห้องทำงานของพ่อ มีถุงใส่ไม้ตีกอล์ฟของพ่อวางอยู่ใกล้กับรูปวาดแบบเต็มตัวในทำเย็บ ของท่าน เครื่องแบบคาดสายสะพายสีสดทาบบนชุดขาวโก้หรู ดูสง่างาม น่าประทับใจอย่างยิ่ง ผนังห้องของพ่อเป็นชั้นหนังสือวางเป็นระเบียบ อันเป็นภูมิสมบัติที่ทานตะวันจะเข้ามาเลือกอ่านเล่มไหนก็ได้ ส่วนบนโต๊ะ และหลังตู้มีภาพถ่ายครอบครัวจากหลากหลายโอกาสติดอยู่ทั่วบ้าน หน้าต่างห้องเปิดรับแสงสว่างและมีลมโชยเย็นเสมอ พ่อนั่งอยู่ที่โซฟา แบบฝรั่งเศส ส่วนแม่ยืนถือดอก สีหน้ามึนตึง

“ครูปู่ก็โทร.มาบอกว่ามีคนแปลกๆ มาถามหาทานตะวัน แล้วครูบอกหรือเปล่านั้นว่าทานตะวันอยู่กับพวกเรา”

“ไม่มีอะไรหรอกน่า อย่าไปสนใจน่ะเลย”

“จะไม่ให้สนใจได้ยังไง คุณก็รู้ว่าเราต้องทำอะไร นี่เป็นข้อตกลงที่เราคุยกับทางนั้นไว้แล้วนะ เวลามันมาห้าปีแล้ว คุณจะรอไปถึงเมื่อไร แน่ใจหรือว่าเงินนั้นจะมากพอปิดปาก คุณก็รู้ว่าเรายึดต่อไปไม่ไหวแล้ว”

“ขอเวลาฉันคิดก่อน”

“ไม่มีเวลาคิดแล้ว เราต้องลงมือเดี๋ยวนี้ ก่อนที่คนของกษัตริย์จามาลจะตามตัวแกพบ”

พูดจบ ทั้งสองถึงสังเกตเห็นลูกสาว พวกเขาริบบิ้นและชวนคุยหยอกเย้าอย่างเช่นเคย แต่ทานตะวันจับได้ว่ามีอะไรแปลกๆ ซ่อนอยู่ในถ้อยคำและสายตาที่พอมองมา ดูเหมือนท่านตัดสินใจเด็ดขาด ทานตะวันใจคอไม่ดีเลย รู้สึกเหมือนได้เบนเส้นลวดที่ซึ่งข้ามหุบหวมืดทมิฬ มีความจริงอะไรบางอย่างรอกกระซากลมหายใจเธออยู่เบื้องล่านั้น ทานตะวันกลัว รู้สึกเหมือนถูกผลักไส แต่เธอเลือกที่จะยิ้ม ทำที่เป็นเพียงมาถึง

“หนูได้คะแนนวิชาคณิตศาสตร์เต็มอีกแล้วค่ะคุณพ่อคุณแม่”

“เก่งมากลูก สมแล้วที่เป็นลูกสาวพ่อ” ท่านประมวลตอบไปหล่อเธออย่างเมตตา ในแวตาทาหม่นแสงเต็มไปด้วยความอึดอัดใจ ตลอดห้าปีมานี้ท่านเอ็นดูทานตะวันมาก ในขณะที่คุณหญิงพิไลใจดีแต่มีกำแพงบางอย่างขวางกั้น

“แม่จะไปดูงานในครัวก่อนนะลูก”

คุณหญิงพิไลยิ้มให้แล้วเดินเลี้ยวออกไป ทานตะวันจึงตัดสินใจถามพ่อตรงๆ “คุณพ่อกับคุณแม่ทะเลาะกันเพราะหนูหรือคะ”

“ใช่ เรากลัวจะเสียลูกไป”

“หนูก็เป็นลูกของคุณพ่อกับคุณแม่ ไม่ได้ไปไหนนี่คะ คุณพ่อ

จะส่งหนูคืนครูปู่หรือคะ”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่อย่างนั้นเลยลูก พ่อเพียงหวังให้ลูกได้ในสิ่งที่ควรเป็นของลูก พ่ออยากให้ลูกออกไปเจอโลกกว้าง แต่แม่เขายังไม่ยอมให้ลูกไป”

“หนูจะรีบเรียนให้จบ จะได้ทำงานแล้วก็คอยดูแลคุณแม่ตลอดไปนะคะ”

“ชีวิตของคนเราไม่ถ่างนักหรอกลูก พ่อกับแม่ก็มีชีวิตของพ่อ กับแม่ ลูกก็ต้องมีชีวิตของตัวเอง” ท่านประมวญลลุปศิระเธอเหมือนอย่างที่เคยทำ น้ำเสียงอ่อนโยน “ต่อจากนี้ไปลูกก็จะขึ้นมัธยมปลายแล้ว โลกใบนี้ยังมีอะไรให้เรียนรู้อีกมาก พ่ออยากให้ลูกเปิดใจและปรับตัวให้ได้ ต่อให้ยากลำบากแค่ไหน ลูกจะต้องมีความสุขในชีวิตนะลูกนะ”

“ค่ะคุณแม่พ่อ”

ท่านพูดเหมือนเธอจะต้องถูกพาตัวไปที่ไหนไกลๆ ลักแห่ง

2

ลักพาตัว

ทานตะวันเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับตัวตนของเธอเองเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลสิงห์เดชา ชีวิตของเธอเพียงพร้อม บริบูรณ์ มีคุณพ่อคุณแม่ มีห้องนอนสวยๆ เป็นของตัวเอง มีพี่เลี้ยง สองคนคอยช่วยเหลือทุกเรื่อง เวลาไปโรงเรียนก็มีคนขับรถคันใหญ่ ไปส่งและรอรับกลับบ้าน เพื่อนที่โรงเรียนก็น่ารัก ทำให้แต่ละวันในชีวิต ของทานตะวันมีเสียงหัวเราะเบิกบาน ถ้าจะเครียดก็เครียดเรื่องจองตัว คอนเสิร์ตไม่ทัน เธอไม่เคยต้องคิดกังวลสิ่งใดเลย

แต่เธอก็อยากรู้ว่าเมื่อช่วงเย็นพอกับแม่เถียงกันเรื่องอะไร

เธอนั่งทำการบ้านอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่างซึ่งมองลงไปเห็นสวน ประดับไฟสวยงาม นิ้วขาวผ่องดุจหยกสลักควงปากกาไปมาให้หมุนอยู่บนปลายนิ้ว ครุ่นคิดอยู่ก่อนคืนถึงวงหลังคาโต๊ะ ในแก้วค็อกเทลกำลัง เคลิ้มหลับนั้น บทร้องพร้อมด้วยทำนองเพลงป๊อปพาทย์ก็ดังขึ้นทีละน้อย เป็นบทกลอนที่เธอคุ้นเคยดี

เมื่อนั้น ทศเคียรสุริยวงศ์รังสรรค์
เห็นนางสีดาวิลาวณีย์ ตัวลั่นวิ่งร้องไม่สมประดี
พญาमारแย้มยิ้มพริ้มพราย ตาหมายจะจับนางโฉมศรี
ไล่ลัดสกัดทันที อสุรีคว่าไขว่ไปมา²

เด็กสาวฝันว่าตัวเองร้ายร้ายอยู่บนเวที ออกท่าหลีกหลบอ่อนซ้อย
สวยงามท่ามกลางหมอกควัน เสียงขับทำนองเร่งเร้า ผู้ที่ไล่ติดตามเธอ
ไม่ใช่พญายักษ์ แต่เป็นเงาสูงใหญ่กว่าคนทั่วไปของชายคนหนึ่ง
เบื้องหลังเป็นดวงตะวันเจิดจ้า เกิดเป็นเงารัศมีเรืองรองรอบตัว แม้
จะเห็นหน้าชายผู้นี้ไม่ถนัด แต่แววตาของเขาช่างกร้าวกระด้างดุต้น
ทวนตะวันจึงสะดุ้งตื่น เนื้อตัวลั่นเทา

“ติสองแล้ว” เธอเหลือบมองนาฬิกาตั้งโต๊ะ ก่อนจะรู้สึกแปลกๆ
เพราะได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากทางบันได ฟังดูแล้วน่าจะประมาณสอง...
ไม่สิ สามคน

นี่ไม่ใช่เรื่องปกติ ทานตะวันรีบปิดไฟ พุ่งตัวไปลงกลอนประตู
วินาทีต่อมาคนที่อยู่ข้างนอกนั้นก็ต้องการเปิดประตูห้องเธอจริงๆ ลูกบิด
ขยับซ้าๆ สองสามทีก่อนจะเงียบไป พวกโจร! ซัพจรของทานตะวัน
เต็นรัว ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายเป็นใคร ต้องการอะไร แล้วทำไมถึงโผล่มา
ในเวลานี้ คุณพ่อกับคุณแม่ปลอดภัยดีหรือไม่

ทันใดนั้นประตูก็ถูกกระแทกเปิดอย่างแรง

ทานตะวันกริตร้อง ลนลานหาทางหนี กลุ่มคนที่กรูเข้ามาเป็นชาย
สวมหมวกไอโอมิ่ง ในมือของชายคนหนึ่งมีเข็มฉีดยา ทานตะวันรู้ทันทีว่า
เธอตายแน่ถ้าเข็มแหลมคมนั้นปักเข้าเนื้อ

“อยู่นิ่งๆ” ชายสองคนจับแขนเธอ ปิดปากปิดจมูกไว้ ตรึงให้
อยู่หนึ่งและเงียบ ในขณะที่อีกคนใช้เข็มฉีดยาเสียบเข้าไปในขวดแก้วเล็กๆ

² บทกวีถวัลย์ลักนางสีดา บทละครเรื่อง รามเกียรติ์ พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า
จุฬาโลกมหาราช เรียบเรียงโดยกรมศิลปากร

ดั่งสารละลายในขวดแก้วนั้นออกมา เตรียมที่จะฉีดสารนั้นเข้าไป
ในร่างกายเธอ

“ไม่ต้องกลัว มันจะไม่ทรมาณมากนักหรอก นี่คือโพแทสเซียม
คลอไรด์ (KCl) หมอชั้นสูตรจะตรวจหาสารชนิดนี้ในเลือดไม่พบ และ
จะลงสาเหตุการตายว่าหัวใจวาย” ทานตะวันร้องอู้อี้ สายหน้าไปมา
และมองอีกฝ่ายด้วยสายตาวีงวอนขอชีวิต เธอไม่เข้าใจ กลัวและตกใจ
สุดขีด ดังนั้นเมื่ออีกฝ่ายถือเข็มฉีดยาเดินอย่างสามขุมเข้ามาใกล้ เธอ
จึงเตะฝ่าหมากใส่เต็มแรง มันร้องลั่น เข้าทรุดลงไปกอง ส่วนเข็มฉีดยา
กลิ้งไปใต้โต๊ะเขียนหนังสือ

“โอ้ยยย โธ่โว้ย”

“เงียบ! จะแหกปากให้พ่อมึงแห่กันมารี ไอ้วอก แยกไปหยิบ
เข็มฉีดยามา จะได้จบๆ”

คนร้ายขู่ว่าจะหักแขน แต่เธอไม่ยอมแพ้อาศัยจังหวะที่หนึ่ง
ในสองคนผละไปค้นหาเข็มฉีดยา เธอรีบรวบรวมพลังกำลังทั้งหมด
เตะข่าวของภายในห้องจนล้มระเนระนาดดังโครมคราม ถึงฉันจะตาย
แต่พวกตำรวจจะต้องดูออกว่านี่ไม่ใช่การตายตามธรรมชาติ จะต้อง
มีใครสักคนอะใจและให้ความเป็นธรรมกับฉันได้

“อยู่ไหนวะ ต้องเปิดไฟหาแล้ว”

“เปิดไฟไม่ได้ เดี่ยวผิดสังเกต หาเร็วๆ เข้า หล่นอยู่แถวนั้นแหละ”

“หาที่อยู่หรือ” เสียงหุ้มต่ำเย็นเยียบดังขึ้น ผู้มาใหม่ยืนตระหง่าน
อยู่ที่หน้าเตียงตั้งแต่เมื่อไรไม่มีใครรู้ ใบหน้าซึ่งหล่อเหลาคมเข้มเป็น
ทุนเดิม เมื่อประกอบเข้ากับดวงตาเรืองโรจน์เปี่ยมอำนาจ พร่างกาย
อยู่ในความมืด ยิ่งทำให้เขาเป็นมัจจุรุษน่าสะพรึงกลัว

“ไม่มีใครทันพูดอะไร เข็มฉีดยานั้นก็ถูกปักเข้าที่ต้นคอของคนร้าย
กตเข็มนจนมิดและฉีดสารมรณะเข้าไป เจ้าคนร้ายร้องลั่นเลยทีเดียวนะ

“ซูว์...เงียบ”

เขาเคลื่อนไหวย่างรวดเร็วกว่าเงียบเขียบ ทานตะวันตัวแข็งที่อ้อมแม้วจะพยายามมองผ่านความมืดลึกลับเท่าไรก็เห็นเพียงแค่งาชขยับวูบวามมีเสียงหักกระดูก เสียงคนร้ายร้องโอดโอยและเงียบไป พริบตาต่อมาไฟเพดานห้องก็เปิดพริบ ถึงได้เห็นว่ามีอีกฝ่ายเป็นใคร

เขาสวมสูทผ้าไหมตัดเย็บอย่างประณีต รองเท้าสีน้ำตาลราคาแพงมันวาว กลิ่นกายของเขาหอมจรุงใจ เป็นกลิ่นโคโลญจน์ชั้นสูงผสมกับกลิ่นซีการ์จางๆ ร่างคนร้ายที่นอนเลือดท่วมตัวอยู่กึ่งพื้นเป็นฉากหลังดูขัดแย้งกันอย่างรุนแรง หากเป็นเส้นที่ชวนพิศวง

“บาดเจ็บหรือเปล่า” เขามองเธออย่างตรวจสอบ ทานตะวันถึงได้สังเกตเห็นว่าเขาสวมถุงมือหนังสีดำเป็นมันระยับ อาวุธที่ใช้คืออะไรก็ได้ที่อยู่รอบตัว ทานตะวันถึงกับร้องไม่ออกเมื่อเห็นปากกาแห่งโปรดปักอยู่ที่ต้นคอของคนร้ายคนหนึ่ง

ผู้ชายแปลกหน้าคนนี้ตัวสูงใหญ่กว่าคนทั่วไป ใบหน้าของเขาดูทรงพลังและแข็งแกร่งเช่นเดียวกับส่วนอื่นๆ ของร่างกาย สันกรามมีรอยเคราเขียวครีမ် แววตาแสดงถึงความเข้มแข็งและทรงปัญญาคนที่เคยพบเห็นเขามักจะบอกตรงกันว่าเขาดุดัน ใ้ชีวิตอันกร้าวแกร่งอยู่ท่ามกลางความรุนแรง สำเนียงของเขายกให้เธอรู้ว่าคนผู้นี้ไม่ใช่คนไทย พันตรีเซเลสคว่ำผ้าแถวนั้นเช็ดคราบเลือดออกจากหลังมือและมองเธออย่างพิจารณาเช่นกัน

เด็กสาวคนนี้ได้รับพรจากเทพีแห่งความงามโดยแท้ ไม่ว่าจะเป็นผลสืบตาดลัดดุจผืนฟ้ายามราตรีซึ่งได้มาจากแม่ ริมฝีปากหยักงามมีลักยิ้มขี้เล่นตรงแก้มบูนุ่ม ผสมผสานกับความงามแบบตะวันออกกลางที่ได้รับสืบทอดจากเสด็จพ่อ แม้วาดวงตาดำลึกลับจะมีแววตื่นตระหนกทว่าก็ยังสดใสตรึงตราทุกคนที่ได้สบตา สมแล้วที่ใครต่อใครเรียกเธอว่า ‘เจ้าหญิง’

“มีพาสปอร์ตไหม” เขาเอ่ยถาม หลายอึดใจที่เร็วกว่าทานตะวัน

จะตอบกลับไปได้

“มีค่ะ อยู่ในนั้น” เธอชี้ไปที่ลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือ

“ดี หยิบมันออกมาซะ เราต้องไปกันแล้ว”

“คุณเป็นใคร”

ร่างสูงใหญ่ยืนค้ำตระหง่านอยู่ตรงหน้า ก่อเกิดเป็นเงาทะมึนราวกับรูปหล่อเหล็กกล้า แผ่แรงกดดันจนทานตะวันก้าวขาไม่ออก ทั้งสองสบตากัน และไวก่ความคิด เด็กสาวพุ่งตัวไปทางประตูเพื่อหลบหนี แต่ไหล่ของเธอถูกมือทรงพลังตะบป เธอดิ้นรนสุดชีวิต ทว่าร่างทั้งร่างถูกจับกดลงแนบพื้นเย็นเฉียบ แขนสองข้างถูกไพล่หลังมัดไว้ด้วยเข็มขัดนักเรียน พันตรีเซเลสมัดข้อเท้าเธอด้วยเทปขาว ทุกอย่างเกิดขึ้นในช่วงพริบตาเท่านั้นเอง

“ถ้าเธอก็คิด ฉันจะอุดปากเธอ มันอึดอัด เธอต้องไม่ชอบแน่นอน”

“ปล่อย ปล่อยหนู!”

“จู้จี้ ถ้าวร้ออีกคำ ฉันจะทำให้เธอหลับยาวแบบพวกนั้น เอาไหม”

“ไม่ ไม่เอา”

“เด็กดี” เขาผละออกเพื่อไปค้นหาพาสปอร์ต ทำเหมือนกับว่าเธอเป็นลูกหมาที่โดนจับใส่กระสอบรอแบกไปที่ ทานตะวันกะพริบตาปริบๆ ทั้งกลัวทั้งงุนงงว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองกันแน่

“คุณจะทำอะไรหนู”

“ไม่ต้องกลัว ฉันไม่ทำอะไรเธอหรอก เอาละ ก่อนที่ตำรวจจะมาเราไปกันเถอะ” อุ้งมือแกร่งกระชากเธอให้ลุกขึ้น โดยไม่ทันตั้งตัว แก้มของเธอแนบไปกับแผ่นอกกว้าง ทั้งเนื้อทั้งตัวแนบชิดกล่อมเนื้อแข็งแกร่ง ทานตะวันเบิกตากว้างและร้องออกมาเมื่อท่อนแขนกำยำอีกข้างกระหวัดรอบเอวเล็กไว้มัน

และเขาก็แบกเธอขึ้นบ่า เดินลงบันไดบ้านไปอย่างใจเย็น

การเดินทางอย่างก้าว หน้าท้องของเธอกระแทกเข้ากับไหล่

แข็งแกร่งจนเจ็บจุกไปหมด ด้วยศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิง ทานตะวัน
ทั้งคืนทั้งรุ่ง ใช้สองมือทบใส่แผ่นหลังอีกฝ่ายสุดแรง ตลอดทางที่เข
เดินผ่าน เธอเห็นร่างคนในบ้านนอนสลบเรียงราย ทั้งบ้านवल พี่เลี้ยง
ลุงคนขับรถ ลุงคนทำสวน และคุณพ่อกับคุณแม่! ทานตะวันร้อง
เสียงหลงพลางตื่นแรงขึ้น เจ้าคนแปลกหน้าหยาบคาย! เธอทบจน
เจ็บมือไปหมดแล้ว อีกฝ่ายกลับไม่สะดุ้งสะเทือนแม้แต่น้อย รังแต่
จะทำให้อีกฝ่ายนึกหัวเราะเยาะ

“ได้ยินมาว่าคุณหนูหัวนุกหนา สุดท่ายก็ได้แค่นี้เองหรือ”

“อยากเจอของจริงใช่ไหม ได้! ไฉ่ยกษ์บ้า ปล่อยเดี๋ยวนี้ละไว้ย
อยากโดนตีบ้นักหรือไง จะฆ่าก็ฆ่า หนูไม่กลัวหรอกเว้ย แน่จริงก็ฆ่า
เลยสิ”

“ฉันไม่ฆ่าเธอหรอก”

“งั้นก็ปล่อยสิ ฟังไม่รู้เรื่องหรือยังไง รู้ไหมว่าหนูเรียนคาราเต้มานะ
สายดำด้วย ถ้ากลัวตายก็รีบออกไปเลยไป ตำรวจกำลังจะมาแล้วแน่ๆ
คุณไทยน่าจะบอกให้ เอาตัวหนูไปก็เป็นภาระเปล่าๆ อยากได้อะไร
ก็ชนไปเลย อย่าเงยบเด้ ปล่อยๆ”

“ตาไฟแลบขนาดนี้ แปลว่าที่ผ่านมาแอบเป็นคุณหนูสินะ”

“ไอ้บ้านี้! แล้วจะทำไมละ ถ้าไม่อยากโดนตีกัดก็ปล่อยสิ จะพา
หนูไปไหน ปล่อยสิ ข้อหาพรากผู้เยาว์โทษประหารชีวิต ตัดไข่นะไว้ย
ไม่งั้นหนูจะเอาเรื่องให้หนักเลย พ่อของหนูเป็นอดีตนายกรัฐมนตรี
ด้วยนะ รู้จักทหารตำรวจเยอะแยะ ถ้าไม่รีบปล่อยหนูมีเรื่องแน่”

“ครับๆ ทราบแล้วครับ”

เฮ้อ... โดนเด็กชุ่นากลัวจัง

“ถอนหายใจทำไม ได้ยินนะ อย่าให้หลุดไปได้นะ หนูจะฆ่า
ให้ดินเลย” เธอร้องซู่พอรากับนางงูแผ่แม่เบี้ย แต่ในสายตาเขาดูเหมือน
ลูกหมาซู่แย่งกะละมังข้าวมากกว่า หนูอย่างนั้น หนูอย่างนี้ ซู่ใส่หมา

มันยังไม่กลัวเลย ทานตะวันตื่นเร็วๆ ดุกดีก็อยู่บนป่าแข็งแกร่ง เธอได้ยินเสียงเปิดประตูรถและเสียงรื้อของดังกุกกัก และจู่ๆ เขาก็โยนเธอขึ้นไปบนรถเบนซ์ของท่านประมวล

“รออยู่เฉยๆ ฉันลืมหีบของ” ร่างสูงใหญ่เดินหายเข้าไปในบ้านครู่หนึ่ง เหวะ! คงจะหากุญแจรถไม่เจอละสิ ต่อให้เขาบีบคอเธอให้ตายเธอก็ไม่บอกที่เก็บกุญแจรถหรอก ระหว่างนั้นทานตะวันรีบควานหาสมาร์ตโฟนที่อยู่ในช่องเก็บของ ซึ่งคุณพ่อมักจะมีสำรองไว้บนรถทุกคันเสมอ

“เจอแล้ว” เธอร้องออกมาอย่างดีใจ ตอนนั้นเธอจำเป็นต้องติดต่อขอความช่วยเหลือจากใครสักคน

แต่ปรากฏว่าแบตเตอรี่มันหายไป...หาเท่าไรก็หาไม่เจอ เซเลสรอบคอบและคาดเดาได้ว่าเธอคิดจะทำอะไรจึงป้องกันไว้แน่นหนา ทานตะวันอยากจะทำกรี๊ดขณะเซहतุด พยายามรวบรวมความคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี

เซเลสย้อนกลับเข้าไปในบ้านเพื่อดึงหน่วยความจำกล้องวงจรปิดภายในบ้านออกแล้วหักทำลาย ก่อนจะออกมาพร้อมกระเป๋าเป้สีชมพูของเธอ ทานตะวันนึกค่อนข้างใจ เจ้าใจชั่วคงจะโกงของมาเต็มคราบเลยละสิ เซเลสโยนกระเป๋าไปที่เบาะหลังพลาจเท้าแขนก็มมองเด็กทานตะวันสะบัดหน้าเซอะ

“อย่าคิดว่าหนูจะบอกที่เก็บกุญแจรถ หากให้ตายก็ไม่เจอหรอก”

“ฉันก็ไม่ได้ถามสักหน่อย” พันตรีเซเลสก้าวขึ้นนั่งหลังพวงมาลัยกัมตัวจับๆ อะไรสักอย่างไ้ค้อนโซลันนั้น อึดใจต่อมาเครื่องยนต์ก็สตาร์ทติด ทานตะวันอ้าปากค้าง

“ในเมื่อได้ของมีค่าแล้วก็หนีไปคนเดียวก็ได้ จะพาหนูไปทำไม” ทานตะวันทำเสียงดังข่ม ไม่ยอมให้เจ้ายักษ์บ้าได้ใจไปมากกว่านี้หรอกที่นี้ประเทศไทย ไ้ใจตรงชาติมันต้องเป็นฝ่ายลนลานต่างหาก แต่

กิริยาขู่แว่ดๆ ทั้งที่ตัวลั่นของเต็กกระตุกรอยยิ้มของชายหนุ่ม ไม่ได้
ขุ่นเคืองอะไร ออกจะขบขันเสียมากกว่า

“เธอเห็นหน้าฉันแล้วคงจะปล่อยไม่ได้ ตามหลักถ้าไม่ฆ่าหิ้ง
ก็ต้องพาไปด้วย จะเลือกอย่างไร”

“อย่าฆ่าหนูนะ” ทานตะวันถอยกรูด พยายามดิ้นให้หลุดจาก
พันธนาการแต่ไม่สำเร็จ “ไอ้โจรห้าร้อย แก่ต้องได้ติดคุกขังสี่มئة”

“ร้อยเดียวก็หุ้แล้วครับคุณหนู” เขาสบตาเธอพลางยกไหล่
ตั้งเข็มขัดนิรภัยมาคาดให้เธอและตัวเอง ก่อนจะขับรถออกไป ปลายทาง
มุ่งหน้าสู่สนามบินสุวรรณภูมิ

‘เมื่อئัน

ทศเคียรผู้ปรีชาหาญ

พอาจค์สี่ดาญพาพาล

ข้ามธารแถวป่าพนาวัน

มิได้หุ้ดหยอนผ่อนกาย

จนชายบ้ายแสงพระสุริยััน

ด้วยเกรงพระรามจะตามทัน

กุมภัณฑ์ถึงฝั่งสมุทไทรไท

จึงคิดว่าสี่ดาทรลัษณ์

ทั่วทั้งไตรจักรไม่หาได้

แม้นกุจะพาเข้าไป

ไว้ในลงกาธานี³

ทานตะวันตกอยู่ในเงื้อมมือของชายแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง ถ้าชีวิต
เป็นเหมือนคลื่น ช่วงเวลาที่เธอเติบโตในบ้านครูปู่ก็อาจเป็นช่วงที่คลื่น
ลดกำลังลง จากนั้นก็ผลักดันให้เธอลอยขึ้นสู่ยอดคลื่น แล้วจากนั้นเล่า...
ทานตะวันกลับรู้สึกว่าการลื่นลูกใหญ่ที่เธอกำลังเผชิญนั้นกำลังก่อตัว
พร้อมจะถาโถมกดให้เธอจมลงสู่ผืนมหาสมุทร ดวงตาของทานตะวัน
แดงก่ำ เช็ดน้ำตาบ่อยๆ ขณะอยู่ในเกตรถอขึ้นเครื่อง ใจคนแปลกหน้า
มันจะพาเธอไปไหนไม่รู้ รู้แต่ว่าเขาซื้อตัวเครื่องบินชั้นธุรกิจด้วยเงินสด

³ บทพดกัณฐ์ลักนางสีดา บทละครเรื่อง รามเกียรติ์ พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า
จุฬาโลกมหาราช เรียบเรียงโดยกรมศิลปากร

และเลือกเที่ยวบินที่ผู้คนนิยมไม่สะดุดตา

“พวกเขาแค่สลบไป ไม่เป็นอะไรหรอกน่า”

“หนูไม่เชื่อคำพูดโจรหรอก”

“ตามใจ”

พันตรีเซลเนสนั่งถัดจากเธอเว้นห่างไปสองสามที่นั่ง เลื้อยสูทตัวนอก ถูกถอดไปคลุมไหล่เด็กสาวนานแล้ว ตอนแรกเธอก็ปวดทึง แต่พอเจอ อากาศหนาวแถมชุดนอนลายโดราเอมอนก็บางเกินไป ทานตะวันก็ค่อยๆ หยิบเลื้อยของเขามาหม่อมอย่างขัดเคือง เลื้อยสูทตัวใหญ่ของเขาดูเหมือน จะกร่างทานตะวันให้เลิกบอบบางมากขึ้นไปอีก เธอไม่มีรองเท้าและ ชอบหาเรื่องเดินไปโน่นมานี่ ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหา เขาจึงจับเธอ ใส่รถเข็นคนพิการ มัดข้อมือไว้กับพนักแขน

“หนูขอไปห้องน้ำ”

“เธอไปห้องน้ำมาสามรอบแล้วในรอบครึ่งชั่วโมง”

“ลองเล่นเข้าไปเผื่อในห้องน้ำคนพิการด้วย ใครจะฉีออกมาทราบ!”

“ขึ้นเครื่องเมื่อไร เธออยากจะนั่งฉีนานแค่ไหนก็ตามใจ” สีหน้า ของเขานิ่งเฉยไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าจะโดนไอ้ทานตะวันก่นด่าไปร้อยแปด แล้วก็ตาม เขาก็ยังคงนั่งรากับปลาตาย ทานตะวันเสียอีกที่นั่งยุกยิก ริมฝีปากแดงราวกับแต้มชาดเม้มแน่น สะกดความโกรธอย่างยากเย็น เธอแกล้งโยนเลื้อยของเขาทิ้ง เรียกความสนใจจากคนที่เดินผ่านไป ผ่านมา เจ้าหน้าที่ภาคพื้นของสนามบินสังเกตเห็นจึงเข้ามาสอบถามว่า ต้องการให้ช่วยเหลืออะไรหรือไม่

“ช่วยหนูด้วยค่ะ” เธอกระซิบ ส่งสายตาขอความช่วยเหลือ

“ไม่ทราบว่ามีปัญหาอะไรเกิดขึ้นค่ะ”

“มีครับ น้องสาวผมมีปัญหาด้านพัฒนาการทางสมองนิดหน่อย อายุสมองของเธอประมาณเด็กห้าขวบ นี่ไปรับรองแพทย์ครับ” เขาหยิบ เอกสารจากสภาสื่อมาเปิดให้ดูเร็วๆ แล้วเก็บ เซลเนสชูแขนกำยำให้ดู

มีรอยฟันบ่ออย่างชัดเจน และที่แก้มของเขาก็มีรอยช่วน ทั้งหมดเกิดขึ้นตอนที่เขาแก้มดีให้เมื่อเดินทางมาถึงสนามบินสุวรรณภูมิ

“เรากำลังเดินทางไปรักษาตัวครับ เธอชอบอาละวาดทำลายข้าวของ ระหว่างเดินทาง หมอผู้ดูแลแนะนำให้มัดเธอไว้จะปลอดภัยกับเธอมากกว่าครับ”

งามไล่!

ทานตะวันหันไปมองเขาตาเขียว เจ้าหน้าที่ปลาตายไหลลื่นน้กนะเธอใส่เสื้อนอนลายการ์ตูน ไม่ได้ใส่รองเท้า แถมมองเขาตาแข็ง เออ... เหมือนเด็กพิเศษจริงๆ เจ้าหน้าที่คนนั้นยิ้มและนำของเล่นเป็นตุ๊กตามาสอดตของสายการบินมาให้ เว้นั้นเธอเห็นเต็มตาว่าเขาแอบหัวเราะ ทานตะวันจึงยิ่งเดือดปุด ยกนิ้วกลางให้ทั้งสองมือ

“ลุงจะพาหนูไปไหน แน่ใจนะว่าถ้าหนูยอมทำตามคำสั่ง คุณพ่อ กับคุณแม่จะปลอดภัย”

“ใช่ และถ้ามีเหตุการณ์แบบเมื่อครู่เกิดขึ้นอีกครั้ง เธอจะต้องเสียใจ” เขาขูไปเรื่อย ไม่ได้ใส่ใจเด็กที่ทำหน้าม่อมอยู่ข้างๆ หน้าทีของเขาจะบลมเมื่อส่งตัวเด็กคนนี้ให้กษัตริย์จามาลเป็นที่เรียบร้อย เพราะฉะนั้นหลีกเลี่ยงปัญหาได้ก็หลีกเลี่ยงจะเป็นการดีที่สุด

“หนูจะกลับบ้าน ไม่เอาแล้ว ลุงปล่อยหนูกลับบ้านเถอะนะ หนูสาบานว่าจะไม่เอาเรื่อง จะไม่บอกใครทั้งนั้น”

“ที่ไหนละบ้านเธอ” คำถามสั้นๆ แต่แทงใจดำจนหน้าตาเอ๋อล้น “คิดว่าจะมีที่ให้กลับไปอีกงั้นรี”

“ตะ...แต่พอกับแม่ของหนู”

“พวกเขาปลอดภัยดี ไม่ต้องห่วง” เซเลสเซยคางเล็กๆ ขึ้น บังคับให้มีเขาอยู่ในเววตาคุม่าแทนนั้น “เธอจะต้องไปกับฉัน นี่เป็นคำสั่ง”

“ทำไมหนูถึงต้องเชื่อฟังลุงด้วย” แม้จะถูกมัดติดกับเก้าอี้ แต่เด็กดีอย่างทานตะวันก็ยังไ่ว่ายอยู่ เซเลสนั่งยกขาซ้ายทับขาขวาด้วย

ท่วงท่าสบายๆ กวนอารมณ์ให้เด็กเต๋อดูปุด

“ไม่สนใจถามเรื่องใครเป็นคนทำร้ายเธอหรือ”

“ไม่”

“เธอรู้ว่าคนร้ายสามคนนั้นเป็นลูกน้องคนสนิทของนายประมวลสินะ” ร่างสูงใหญ่กอดอก แค่อัจฉริยหน้าซัดๆ ของเด็กสาว ก็รู้แล้วว่าใช่
“คุณพ่อต้องไม่รู้เรื่องนี้แน่”

“ผิดแล้ว เขารู้... รู้ดีที่ลุดต่างหาก การมาถึงของฉันเป็นตัวจุดชนวนให้พวกเขาลงมือ” ทานตะวันเติบโตขึ้นในแวดวงซึ่งปิดลับ หลายครั้งที่คุณพ่อขับรถกลับจากที่ประชุม ท่านจะเตือนว่าอะไรบางอย่างที่ต้องเก็บเงียบห้ามพูดให้ใครฟัง อะไรบางอย่างที่ไม่ควรพูด ทานตะวันเรียนรู้คำสอนนั้นเป็นอย่างดี และเรื่องละเอียดอ่อนอย่างเหตุการณ์หมายเอาชีวิตที่เพิ่งเกิดขึ้น ทานตะวันรู้ทันทีว่าควรเก็บเงียบจนกว่าทุกอย่างจะกระจ่างชัด

คุณพ่อไม่มีทางเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ไม่มีทาง ถ้าคุณพ่อคุณแม่ต้องการฆ่าเธอจริงแล้วจะได้ประโยชน์อะไร แล้วพวกท่านจะเลี้ยงดูเธอมานานถึงห้าปีทำไม

“ลุงรู้ได้ยังไงว่าจะมีคนมาทำร้ายหนู”

“พ่อบุญธรรมของเธอเป็นคนโทร.บอกฉันเอง”

“อะไรนะ” ทานตะวันไม่รู้จะตกใจกับเรื่องไหนก่อนดี มันลับสนไปหมด “ไม่ใช่สักหน่อย คุณพ่อเป็นคุณพ่อแท้ๆ ของหนู คุณพ่อจะทำไปเพื่ออะไร คุณพ่อไม่มีทาง...”

“ยอมรับเถอะ หมดเวลาเล่นเป็นพ่อแม่ลูกแล้ว”

เขาพูดตรง ที่มแทงหัวใจคนอื่นได้โดยไม่เปลี่ยนสีหน้าแกงเหลือเกิน หลังจากจ๋อไปครู่ใหญ่ ทานตะวันก็เรียกแรงฮึดขึ้นมาใหม่

“หนูสัญญาว่าจะไม่ก่อเรื่องก็ได้ หนูต้องการคำอธิบาย”

“ฉันชื่อเซลส เป็นมิตรของเธอ รู้แค่นี้ก็พอ” ชายหนุ่มนั่งตัวตรงแหงน ออกผายไหล่ผึ่ง สายตามองไปรอบๆ อย่างระแวดระวัง

ตลอดเวลา เหมือนคนที่ใช้ชีวิตตั้งเปรี๊ยะไม่เคยผ่อนคลาย รอยหวาด
เคราตรงสันกรามบึกๆ และความแข็งแกร่งกล้าสั่งทำให้เขาดูดิบเถื่อน
เหมือนสัตว์ร้ายในคราบสุภาพบุรุษไม่มีผิด คนที่มีทักษะการต่อสู้ระดับ
ผู้เชี่ยวชาญย่อมต้องเป็นทหาร ไม่ใช่ชนกธุรกิจธรรมดาอย่างที่เขากำลัง
แสดงออกแน่นอน ทานตะวันจึงขมวดคิ้วยุ่งยากใจ ลุงหน้าเครียด เหวะ!

“หนูชื่อ...”

“ฉันรู้แล้ว ฉันอ่านพาสปอร์ตได้”

กวนชะมัด...ทานตะวันแซ่ขี้ข่วนใจ ไปตายซะไอ้ลุงเอ๊ย

“ฉันอายุสามสิบสาม”

“ใครถามเธอลุง” ทานตะวันทำปากยื่นปากยาวยั่วอวัยวะเบื้องล่าง
แถมข่มตัวให้ล้อรถเข็นตั้งเอี้ยต้อัดเขย่าประสาท เธอรู้ว่าเขาเริ่มรำคาญ
เต็มทนจึงยิ้มหวานยั่วๆ จำ แต่เซเลสยังคงรับมือเด็กขี้ข่วนอย่างใจเย็น

“ระหว่างนี้เราจะเป็นอย่างนี้กัน ถ้าจะเรียกให้เรียกพี่ ไม่ใช่ลุง”

“อ้อเธอลุง”

“ไม่น่ารักเอาซะเลยยายเด็กนี่...หัวคิ้วของพันตรีเซเลสกระตุก
เล็กน้อย พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่เอื้อมมือไปเคาะหม่ง “เป็นเด็กก็ทำตัว
ให้มันดีๆ หน่อย”

“หนูโตแล้ว จะสิบหกแล้ว บัตรประชาชนใช้คำว่านางสาว Miss!
Miss! เป็นผู้ใหญ่แล้ว!” เจ้าตัวเถียงไม่ลดละ ทำทางโกรธเกรี้ยวเหมือน
ลิงถูกมัดเชือก ยังห่างไกลจากคำว่าผู้ใหญ่อีกโข แต่อีกฝ่ายไม่ได้ถือสา
อะไร เพราะคนที่แบ่งว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่ปาวๆ ส่วนมากสมองเป็นเด็ก
ทั้งนั้น พันตรีเซเลสจึงถอนหายใจยาวๆ อีกเชือก ยิ่งทำให้เด็กปรี๊ดแตก
บันพืมพำเป็นหมึกกินผึ้ง อยากจะกระแทบเท้าเราๆ ให้สาแก่ใจ

“ได้เวลาขึ้นเครื่องแล้ว รู้ใช่ไหมว่าต้องทำอะไรบ้าง”

“รู้” ทานตะวันทำตัวว่าง่าย ชายหนุ่มจึงแก้เชือกที่มัดออกให้
และอย่างที่เขาคิดไว้ไม่มีผิด ยายเด็กปากไม่ลั่นกลืนน้ำนมออกตัว

ชอยทำยึก วิ่งสี่คูณร้อยสุดแรงเกิดและร้องตะโกนไปด้วย “ช่วยด้วยค่า
ผู้ร้ายลักพาตัว”

เซเลสถอนหายใจ หยิบกระเป่าเป้สี่ชมพูเป่าแหวนที่เข่าหยิบติดมือ
มาจากบ้านของเธอขึ้นมา แล้วปาลี้อย่างแม่นยำจนเด็กล้มคว่ำไม่เป็นท่า
ของในกระเป่าหลุดออกมาเกลื่อนพื้น

“บอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าดี้อ”

เขาย่างสามซุ่มเข้ามาดูผลงานที่นอนเหม็นบออยู่บนพื้น ทานตะวัน
ทั้งเจ็บบ้างแค้น จะออกตัววิ่งต่อ แต่ก็ต้องร้องกรี๊ดลั่นเพราะของที่หลุด
จากกระเป่าเป้เกลื่อนรอบตัวก็คือเสื้อในกางเกงในของเธอเอง

“ไอ้...ไอ้...”

“เราต้องเดินทาง เธอก็ควรมีเสื้อผ้าติดตัวไปบ้าง จันอุตสาห์
ไปรื้อหามาให้ แทนที่จะขอบคุณ มองจันตาเขี้ยวทำไม” ชายหนุ่มย่อเข่า
ลงช่วยเก็บ แต่เด็กสาวบัดมือเขาออกไปและลนลานเก็บกวาดเอง

“อย่ามาจับนะ ฮือๆ ไอ้บ้า ทุเรศที่สุด ไปตายซะ อย่าให้ถึงที่ของ
ไอ้ทานตะวันบ้างนะเว้ย”

ตอนนี้คนอยู่ในเกตรอขึ้นเครื่องเป็นร้อยคนต่างมองเด็กสาว
ชุดนอนโศราเอมอนอย่างสงสาร ถ้าเจ้าลุงที่มหยิบกางเกงในตัวใหม่
สวยๆ มา เธอคงจะโกรธน้อยกว่านี้ แต่นี่เล่นหยิบแต่กางเกงในเก่า
ขาดย้วย บางตัวเป่าเมื่ออีกต่างหาก แกล้งกันชัดๆ เอามาแค่สองสามตัว
ก็พอแล้ว จะขมมาทำไมเยอะเยอะ ทุเรศๆ ะหว่างที่เด็กไล่ตะครุบ
เก็บถึง พันตรีเซเลสก็ยื่นผ้าคลุมเชิง สีหน้าเรียบเฉย เขาก็หยิบๆ ตัวที่อยู่
ในลั่นซึกใส่กระเป่ามาให้ ตัวที่อยู่ด้านบนก็แปลว่าใส่บ่อย เขาก็หยิบ
มาให้ มีอะไรตรงไหนไม่ถูกใจอีก

“เร็วหน่อย เรากำลังจะขึ้นเครื่องสาย”

“ไอ้ย!” ทานตะวันกระเท็บเท้าเราๆ อย่างขัดใจ กูอยากตาย
ไม่กงไม่เก็บมันแล้ว แต่เสื้อในตัวเก่งของเธอหล่นอยู่ตรงนั้น ทานตะวัน

จึงก้มเก็บเป็นชิ้นสุดท้าย กว่าที่เหลืก็ช่างมันแล้ว มือบอบบางคว้าสายลือในลายเบ็ดก้าบๆ ได้ มือแกร่งก็คว้าสายอีกด้านในจิ้งหะเดียวกันพอดี

ทั้งสองเลื่อนสายตามาสบกัน ในอ้อมแขนของเขามีกางเกงในของเธอเต็มหอบ ทำให้เก็บเร็วจังวะ ทานตะวันอายุจนโมโห ยกเท้าถีบใส่ไปหนึ่งที พันตรีหนุ่มจึงชักเริ่มมีน้ำโพขึ้นมาเช่นกัน คนอุตุล้าห์ช่วยเก็บยังจะทำตัวน่าบ้องกะโหลก ทานตะวันได้ที่จึงสายหัวสายเอว ย้วยให้ออกแตกตายเป็นเลย

“โกรธเธอ โกรธเลยๆ นึกเธอว่าจะกลัว ไ้ใจโรครจิตลักกางเกงในผู้หญิงไปดม แร่ๆ”

“ชักกางเกงในไม่เกลี้ยงแล้วยังจะปากดี”

“อรั้ย!” ทานตะวันโกรธจนชนหัวลูก ใบหน้าร้อนผ่าวราวกับน้ำเดือดฟู เขามักจะพูดอะไรตรงไปตรงมาแบบนี้เสมอเลยหรืออย่างไรกัน

“อย่ามากล่าวหากันมั่วๆ หนูชักเกลี้ยง! ตัวไหนไม่เกลี้ยงก็เอามาดูเลย อย่ามากล่าวหากันนะ!”

“เอ่อ...ท่านผู้โดยสารกรุณาขึ้นเครื่องได้แล้วค่ะ” แอร์โฮสเตรสเข้ามาห้ามทัพ เจ้าหน้าที่กราวนด์แจ้งมาว่าผู้โดยสารสองท่านนี้เป็นพี่น้องกัน เด็กสาวเป็นเด็กพิเศษชอบไว้วาย แอร์โฮสเตรสสาวจึงมองชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาอย่างเห็นใจ

“ดิฉันช่วยพาคุณหนูไปส่งให้ถึงที่นั่นนะคะ”

“ขอบคุณมากครับ” เขายัดกางเกงในลือในทั้งหลายใส่กระเป๋าเป้คืนตามเดิม ก่อนจะส่งให้เจ้าของลึงถือไว้เอง ทานตะวันคว้าหมับแล้วลึงตา ต่างฝ่ายต่างหันหน้าไปคนละทางราวกับนัดกันไว้ทันที เขากลียดเด็ก ถ้าพาตัวยายแก่กะโหลกนี้ไปส่งเรียบร้อยเมื่อไร ขอลาขาดแน่นอน

3

พี่น้อง

“อินเดียว?”

ทานตะวันอุทานขึ้นมาเมื่อคนแปลกหน้าที่ชื่อเซลสบอกจุดหมายปลายทางที่เธอต้องไป ยังไม่ต้องคิดหรือกว่าเหตุใดเธอถึงต้องไปที่นั่น สมมงของเด็กสาวก็ทำงานอย่างหนัก ชีวิตที่ผ่านมามีอะไรเกี่ยวข้องกับประเทศที่อยู่นอกสายตาของเธอขึ้นหรือ

“นี่ลุงจะพาหนูไปขายช่องแขกเธอ?”

เขาไม่ตอบ เอาแต่หัวเราะหึๆ ออกมาอย่างขบขัน เด็กซ้กทางงงลิง ไม่เกลียดอย่างเธอ ใครเขาจะเอา ทานตะวันอ่อนเพลียเกินกว่าจะถกเถียง แรงต้านแรงโน้มถ่วงของเครื่องบินทำให้เธอรู้สึกไม่สบาย อินเดียก็อินเดีย จะเป็นที่ไหนมันก็ไม่ต่างกันแล้ว เด็กสาวมองออกไปนอกหน้าต่าง เครื่องบิน มันมองอะไรไม่เห็นเลยนอกจากแสงแดดจัดจ้า เธอดึงที่บังแสงลงมาปิดแล้วก้มหน้าเงียบ พลิกตัวนอนหันหลังให้คนตัวใหญ่ที่นั่งข้างกัน

“ไม่สบายหรือเปล่า”

“ไม่ต้องมาห่วง” ความอดกลั้นที่ฝืนแสดงต่อหน้าคนแปลกหน้าผู้นี้ มาถึงจุดสิ้นสุด ทานตะวันห่มผ้าคลุมโปง ใจกลัวตัวสั้น รู้สึกคลื่นไส้ พะอืดพะอมและจมอยู่กับความจริงที่ว่าเธอถูกทอดทิ้งอีกแล้ว โดดเดี่ยว ดังเช่นที่เคยเป็น ไม่มีครอบครัว ไม่มีพ่อแม่ ไม่มีอีกแล้ว มีแค่เธอ ตัวคนเดียว

“ยังเวียนหัวอยู่หรือเปล่า”

“มันเรื่องของหนู ไม่ต้องมาห่วง” ตอบเสียงห้วน อารมณ์ยังเดือด ปุดๆ และไม่หมดฤทธิ์ ความสัมพันธ์แบบตรงไปตรงมาของทั้งคู่ก็เริ่มขึ้น จากตรงนั้น พันตรีเซเลสขมวดคิ้ว แต่ก็พอจะเข้าใจว่าเธอหงุดหงิด

“แน่ใจนะที่พูดกับฉันแบบนี้” และแล้วฝ่ามืออุ่นร้อนก็วางลงบน คีรษะเล็กๆ

“เอามือออกไปนะ”

พันตรีเซเลสไม่พูดอะไร แคว้งฝ่ามือไว้และอยู่เป็นเพื่อนตอนที่ เธอกำลังแอบร้องไห้ ทานตะวันยิ่งเจ็บใจจนร้องกระซิกออกมา โจร ลักพาตัวผู้นี้ทำลายโลกอันสวยงามของเธออย่างโหดร้าย ดึงเธอ ออกจากครอบครัวปลอมๆ แล้วเหวี่ยงเธอให้เผชิญกับความเจ็บปวด ได้หน้าตาเฉย ทั้งๆ ที่ทานตะวันเกลียดเหลือเกิน แต่ไถ่ถอนจากฝ่ามือ ของเขากลับทำให้น้ำตาเธอไหลพรากไม่หยุด

“หลับซะ เรายังต้องเดินทางอีกไกล ฉันรับรองว่าเธอจะปลอดภัย トラบไคที่ฉันอยู่กับเธอ จะไม่มีใครทำร้ายเธอได้แน่นอน” น้ำเสียงและ สำเนียงที่เหมือนเสียงดนตรีที่นุ่มนวลโอบล้อมเข้าหา ทานตะวันขดตัว แพขนตาทาบบนแก้มขาวนวลพริ้มเพรา แม้จะไม่รู้ว่าต่อจากนี้จะเกิด อะไรขึ้น แต่เธอก็หลับไหลเคียงข้างเขา มันอาจจะเป็นอีกหนึ่งคำโกหก แต่ทานตะวันก็รู้ว่าเธอเชื่อใจเขาได้

6 เมื่อไปถึงกรุงนิวเดลี ท้องฟ้ากำลังมืดมัว ก่อนเมฆหนาที่บ
ลอยลงต่ำและโปรยปรายสายฝนชุ่มฉ่ำราวกับจะคร่ำเป็นเพื่อนเธอ
ถนนหนทางในเมืองแออัดไปด้วยรถรา เสียงแตรและผู้คนมากมาย
โลกดูผิดแปลกแปลกไปเสียหมด เวลานี้เธอควรจะได้ไปโรงเรียนและ
ใช้ชีวิตโดยเชื่อว่าเป็นลูกสาวนักการเมืองใหญ่ต่อไปอย่างมีความสุข
แต่ตอนนี้เธอเป็นใครก็ยังไม่รู้เลย

เข้มนาฬิกาค่อยๆ เคลื่อนมาบรรจบครบรอบ รอบแล้วรอบเล่า
จนกระทั่งฟ้ามืดสลัว เมฆหนาที่บ มีฟ้าแลบแปลบปลาบทำท่าจะมีฝน
ตกหนักอีกแล้ว ทานตะวันนั่งมองหยดน้ำฝนที่เกาะอยู่นอกกระจก
มันกำลังไหลร่วงลงสู่เบื้องล่าง โรงแรมหรรุหราชที่เขาพาเธอเข้าพักตั้งอยู่
ไม่ห่างจากสนามบิน ทานตะวันเหนื่อยจนหมดแรง และเธอก็เริ่มหิวจัด
และกระหายน้ำอย่างยิ่ง

“หนูหิวแล้วค่ะ”

“เราจะโทร.สั่งขึ้นมากินบนห้อง ตอนนี้ยังอันตรายเกินไปที่จะ
ลงไปเดินเตร็ดเตร่”

ร่างสูงใหญ่เปิดประตูห้องน้ำ สำนวญได้ไต่เต้ตู้ชั้นและตรวจสอบ
หาอะไรสักอย่างง่วนอยู่เหมือนคนเป็นโรคประสาทหวาดระแวง
ทานตะวันถอนหายใจเฮือก หัวรั้สุขใจไปกับคนบ้า โลกของเธอหดแคบลง
เหลือแค่ห้องพักในโรงแรมนี้เท่านั้นเอง ไม่มีคำอธิบาย ไม่มีอะไรบอก
ให้รู้ตัวเลยว่าเธอกำลังเผชิญอยู่กับอะไรกันแน่ มีแค่กระเป่าเป้สีชมพู
ที่คุณพ่อซื้อให้ใบเดียวที่ยึดโยงเธอกับโลกใบเก่าไว้

พันตรีเซลสเดินออกมาจากห้องน้ำพลงพยักหน้าเป็นเชิงบอกว่า
ปลอดภัย เข้าใช้ห้องน้ำได้ตามสบาย แต่ทานตะวันไม่ยอมขยับ เอาแต่
เพ่งมองออกไปนอกหน้าต่าง มองเมืองผ่านม่านหมอกขมุกขมัว พลง
นึกสงสัยว่ามีใครกระเหียนกระหือรืออยากจะทำอะไรไปเพื่ออะไร มันไม่มี
เหตุผลเลยสักนิด ทานตะวันจึงเริ่มแสดงอาการตื้อเงียบ

“อยากกินอะไร ฉันจะสั่งโอเปอเรเตอร์ให้”

“เราลงไปหาซื้อข้างนอกกันไม่ได้หรอก” เธอขอเดินชมเมือง เอาแค่
ลานแวกโรงแรมนี้ก็โอเค มีร้านค้าน่าสนใจอยู่ฝั่งตรงข้ามโรงแรมนี้เอง
แต่เซเลสปฏิเสธเด็ดขาด

“ฉันปล่อยให้เกิดความเสียหายอะไรไม่ได้ เราต้องเก็บตัวอยู่ที่นี้
ไม่ออกไปไหนจนกว่าจะแน่ใจว่าเบื้องบนจะสั่งการลงมา”

“เบื้องบนอะไร”

เขาไม่ตอบ ทานตะวันก็ประท้วงเต็มที่ แต่ถูกมือแกร่งรูนหลัง
ให้เข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน “อาบน้ำซะ มันจะช่วยให้เธออารมณ์
ดีขึ้น และจะดีมากถ้าเธอไม่ใส่ชุดนอนเดินไปไหนมาไหน” เขาส่ง
กระเป๋าใบใหญ่พร้อมส่งสายตาออกคำสั่ง ทานตะวันจ้องตาเขาเซมิ่ง
ก่อนจะคว้ากระเป๋าเดินเข้าห้องน้ำไปอย่างขัดใจ

“อะไรเนี่ย ชุดพละ เอามาทำไมเนี่ย” เธอรีอกระเป๋าย่างจริงจัง
นับจำนวนประชากรกางเกงในได้สิบตัว เสื้อในอีกห้า จะเอามาทำไม
เยอะเยอะพะ มีเสื้อยืดแบบที่ใส่อยู่บ้านสองตัว กางเกงขาสั้น แล้วก็
กระโปรงนักเรียน

ผู้ชายหนอผู้ชาย... เซ็นส์เลือกเสื้อผ้าห่วยแตกสินดี

เมื่อทานตะวันอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ใส่เสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น
ออกมาจากห้องน้ำ เธอใช้ตรวยร์เป่าจนแห้ง พองยหน้าขึ้นมาก็เห็นเขา
เอนหลังนอนบนเตียงใกล้หน้าต่าง เด็กสาวก็ขมวดคิ้วทันที

“ลุงจะนอนห้องเดียวกับหนูเหรอ”

“ใช่” เขาลืมตาขึ้นแล้วปิดเปลือกตาลงตามเดิม “ในห้องมีสองเตียง
เธอก็นอนไปสิ”

“หนูอยากนอนเตียงใกล้หน้าต่าง”

“ไม่ได้”

“ทำไม”

“เพราะฉันจองแล้ว” ทานตะวันกำลังจะวิ่ง เป็นจังหวะเดียวกัน กับที่พนักงานโรงแรมกดออดเรียกเพื่อนำอาหารมาส่ง ร่างสูงใหญ่ จึงขยับตัวลุกขึ้นโดยไม่วายหันไปสั่งให้เธอหลบฉากไป เขาไม่อนุญาตให้ พนักงานเข้าไปวุ่นวายภายในห้องจึงเซ็นรถอาหารเข้ามาเอง แต่ทานตะวัน หายตัวไปแล้ว

พันตรีเซเลสถลาออกไปที่ประตูกระจกซึ่งเปิดอ้าออกไปนอกระเบียง ทันเห็นตัวใหญ่ๆ ว่าเธอกำลังปีนระเบียงอย่างบ้าบิ่นลงไปที่ยื่น ถัดไป สายฝนที่ตกกระหน่ำทำให้พื้นลื่นและอันตรายยิ่ง แต่ทานตะวัน ก็กลั้นใจ ค่อยๆ วางฝ่าเท้าเปล่าเปลือยลงบนขอบระเบียงชั้นล่าง กลัว ก็กลัว แต่เธอพยายามไต่ลงไปอย่างระมัดระวัง

สายฝนสาดกระหน่ำและลมแรงทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลง ทานตะวันจึงตัดสินใจปีนระเบียงฝ่าฝนไปโดยที่ไม่รู้เหมือนกันว่าจะ ไปไหน ขอแค่นี้ให้พ้นๆ จากผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นก็พอ

“ทานตะวัน!”

“เรียกหาแม่หรือจะลูก ไปตายซะไอ้ลุงโรคจิต” เธอยกนิ้วกลาง ให้พาลงห้อยโหนลงไปต่อ “คอยดู หนูจะไปแจ้งตำรวจ”

ให้ตายเถอะยายเด็กแสบ! ชายหนุ่มซึกจะเดือด รีบผลุนผลัน ออกจากห้องไปที่บันไดหนีไฟ วิ่งวนไปยังชั้นที่อยู่ถัดลงไปสองสามชั้น ก่อนจะพุ่งตัวไปยังห้องพักที่อยู่ตำแหน่งตรงกัน เขาเคาะประตูห้องพัก ห้องนั้นอย่างอดทน พอเจ้าของห้องเปิดประตู ชายหนุ่มก็ถีบตัวเข้าไป โดยไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม

“เฮ้! แกเข้ามาในห้อง \$H)@*=M!D%^*?...”

เจ้าของห้องโวยวายแต่เซเลสไม่สน มุ่งหน้าไปเปิดประตูกระจก แล้วยืนรอเด็กที่กำลังตั้งหน้าตั้งตาโหนตัวลงมาพอดี มือเล็กๆ สองข้าง เริ่มแดงเพราะกำลูกกรงเหล็กตัดจนแน่น เธอวาดขาไปมาเพื่อหาที่ยึดเท้า จนกระทั่งเจอที่เหยียบ ทานตะวันจึงยิ้มดีใจ ค่อยๆ วางฝ่าเท้าเย็นเฉียบ

ลงไป อดทนอีกแค่สองชั้นก็จะถึงพื้นถนนแล้ว ตอนนั้นเธอทั้งหนาว ทั้งเจ็บมือจะแย่

ยังไม่ทันที่เธอจะคลายมือจากลูกกรง มือร้อนผ่าวก็คว่ำหมับ เข้าที่ข้อเท้า ทานตะวันตกใจรีบก้มลงมอง ถึงได้รู้ว่าตนกำลังเหยียบอยู่บนบ่าแกร่ง และเจ้าของบ่าก็กำลังถลึงตาจ้องเธออย่างเอาเรื่อง

ฉิบหาย...พ่อมา ทานตะวันโหนตัวกลับขึ้นแต่ไม่ทัน เขาจับเธอไว้อย่างรวดเร็ว

“ลงมาเดี๋ยวนี้ก่อนที่ฉันจะหมดความอดทน”

“ไม่!” ร่างบางจะป็นหนักกลับขึ้นไป แต่เขาดึงข้อเท้าเธอไว้แน่นเหนียวราวกับปลอกเหล็ก ทานตะวันทั้งเตะทั้งถีบและไม่ยอมปล่อยมือจากลูกกรง พันตรีเซเลสจึงเริ่มคำรามกระหึ่ม ดวงตาสีอำพันเข้มขึ้น ลูกโซนด้วยความโกรธเกรี้ยวและสะกดคำสั่งไว้ พอคว้าเอาเด็กได้ก็ออกแรงลากทันที

“อย่าๆ ทางแกมมันจะหลุด” ทานตะวันร้องลั่น จะดึงทางแกมไว้ก็ไม่ได้เพราะกลัวร่วง เซเลสรู้จุดอ่อนจึงยิงแกลิ่งดิ่ง

“ถ้าไม่ยอมก็เกาะอยู่ตรงนั้นทั้งวันนั่นแหละยายลูกหมา ดูลิ มีคนรอดูเป็นร้อยคนแล้วนั่น”

“กรี๊ด!”

จิ้งหะที่ทางแกมในยางช่วยจะหลุดจากกัน ทานตะวันก็ยอมแพ้ ปล่อยมือจากราวระเบียงแล้วทิ้งตัวลงมา ยังอ้อมแขนกำยำที่รอรับอยู่ เด็กสาวพยายามขยับหนีแล้วแต่ก็ถอยหวนกลับมาอยู่ในอ้อมกอดแข็งแกร่ง ร่างบอบบางถูกกดให้เนื้อแนบเนื้อจนทรวงอกอึดแทบละลาย บนแผงอกกว้าง พวงแก้มของเธอพานแดงช้ำขึ้นอย่างไม่อาจระงับ ทั้งเนื้อทั้งตัวแนบชิดราวกับจะหลอมละลายเข้าหากัน

ทั่วทุกแห่งปล้นสว่างวาบ ตามด้วยเสียงฟ้าผ่าดังเบรียง สายฝนเทกระหน่ำลงมาจากท้องฟ้ามืดมิด บรรยากาศชุ่มฉ่ำมัวพอๆ กับเมฆ

ดำทะมึนที่ครั้นครึนอยู่เหนือศีรษะ

ทานตะวันหนาวลั่นและตกใจ แข็งขาอ่อนและมึนรอยแผลถูก
ผนังปูนขูดขีดเต็มแขนขา เธอกัดฟันงยงหน้าขึ้นสบตาเขา ดวงตะวัน
ร้อนแรงยังไม่อาจหาญสู้ประกายแสงจากดวงตาดุดันซึ่งจ้องเธออย่าง
คาดโทษ เมื่อเปลอสบตาคมเฉียบในระยะประชิด ทานตะวันก็ได้แต่
กะพริบตาปริบๆ เลือดร้อนๆ แล่นปราดไปทั่วร่าง ตั้งแต่หน้าผากลงไป
จนถึงท้องน้อยเลยทีเดียว

เซเลสรวบตัวเธอขึ้นพาดบ่า พยายามลูกลมตาตั้งสติได้ก็โกรธไม่แพ้
คนตัวใหญ่ที่เบกเธอขึ้นมา เซเลสเดินดุ่มออกจากห้องโดยไม่สนใจใคร
แม้จะถูกทานตะวันระดมทุบใส่ แต่ร่างแข็งแรงก็ไม่ได้สะทกสะท้าน
แต่อย่างใด

“ฮือ...รู้อย่างนี้หน้าจะกระโดดลงไปให้ตายๆ ซะจะได้จบเรื่อง
ไอ้คนชั่ว ไอ้โจรลักพาตัว ไอ้บ้าโระคจิต จับหนูมาทำไมก็ไม่บอก รังแกเด็ก
หน้าไม่อาย ฮือๆ”

ทานตะวันร้องสะอื้นไปตลอดทาง ทั้งเหนียวทั้งหิว อับจนหนทาง
ไปหมด เมื่อกลับขึ้นไปถึงห้อง เขาก็ปรับอุณหภูมิในห้องให้ร้อนขึ้น
แล้วโยนผ้าขนหนูกับชุดคลุมอาบน้ำแห้งๆ ให้

“เปลี่ยนชุดซะก่อนที่จะไม่สบาย”

“ไม่!”

“ตามใจ ยิ่งป่วยยิ่งไม่มีแรง พาไปไหนก็ง่าย” เขาหันไปจัดการ
ธุระของตัวเอง ถอดเสื้อเปียกปอนออก ร่างกายของเขากำยำล่ำลั่น
เปลือยท่อนบนต่อหน้าเด็กสาวโดยไม่สนใจปิดบัง ความมองอาฆาต
ของเขาสะกดให้บรรยากาศภายในห้องร้อนผ่าว ยามเคลื่อนไหว
ทุกอิริยาบถประจวบแน่นด้วยพลังงาน ราวกับว่าไม่มีสิ่งใดสิ้นคลอนผู้ชาย
คนนี้ได้ แม้ว่าเขาจะไม่แสดงสีหน้าใดๆ ราวกับไร้อารมณ์ แต่ทานตะวัน
รู้ว่าหากเขาเอาจริงขึ้นมาเมื่อไรก็จะดุดันจนน่ากลัว

“ฉันรู้ว่าเธอหิวโซเติมที บางทีเราน่าจะเจอจากกันได้ ตกลงไหม”

ร่างกำยำเปลี่ยนมานุ่มผ้าขนหนูผืนเดียว ลอนกล้ำหน้าห้อง
สีทองแดงกระแทกเข้านัยน์ตาเด็กสาว แต่ทานตะวันก็เชิดหน้าขึ้น สบตา
ชายฉกรรจ์ผู้ซึ่งเปลือยท่อนบนตรงหน้าอย่างเด็ดเดี่ยว

ตอนที่เขานั่งลงที่เก้าอี้ ห้องก็อุ่นได้ที่พอดี ทานตะวันสูดลมหายใจ
เข้าลึกๆ ขณะสบตาคอมกริบดูจเหยี่ยว เนื้อตัวของเธอเปียกปอนจน
ผ้าแนบเนื้อ ฟ่าส่งเสียงร้องกัมปนาท ทำให้เธอไม่อาจกล่าวอะไรได้
เป็นเวลายาวนานที่ห้องพักหมีเพียงเสียงลมพายุ ทานตะวันคือดิ่ง
ไม่ยอมทำตามคำสั่ง เขาจึงทวาดใส่

“ต้องการให้ฉันช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้หรือไง”

“ไม่ต้อง” ทานตะวันซึ่งโกรธ ต้องรีบเลื่อนสายตาไปทางอื่น
อายเหลืออาย น้ำตาก็ปานจะไหล แต่พอแอบเหลือบกลับมาอีกครั้ง
อย่างกล้าๆ กลัวๆ ก็พบว่าเซเลสยังคงจ้องมองเธออยู่ ทานตะวัน
สะบัดหน้าเซอะ! ของพรรคนี่เธอไม่ได้อยากมองให้เสียดายตาหรอกนะ

“ตื้อด้าน ไร้ความคิด ไม่มีสมองพิจารณาตัวเอง ไม่รู้จัก
ประมาณตน ทำตัวให้เป็นอันตรายแบบไงๆ”

“อย่ามาดูถูกหนูนะ!”

“ฉันไม่ได้ดูถูกเธอ ฉันอธิบายความเป็นตัวเธออยู่”

ฟังคำพูดคำจาของเขาแล้วเธอถึงกับง้างมือรอ เขามีได้สนใจ
อาการขุ่นเคืองของเด็กสาวเลยสักนิด มือแกร่งขยี้ผมแก้ของตัวเองแรงๆ
จนหมด ก่อนจะคว่ำผ้าขนหนูอีกผืน ทำท่าจะมาขยี้ผมให้ ทานตะวัน
จึงยกมือขึ้นห้าม “หยุดเลย ไม่ต้อง หนูทำเองได้ ขี้นขี้แรงแบบนี้
หัวหลุดพอดี”

“งั้นก็ลงมือเลย ไม่อย่างนั้นฉันจะฉีกเสื้อผ้ากับกางเกงในย้วยๆ
เนาๆ ของเธอลงถังขยะให้เอง”

“โอ้...”

“ไปทำตัวให้แห้งแล้วออกมากินข้าว”

ทานตะวันมองเขาอย่างบึ้งบึ้ง จึงจกตุ๊กแกแมลงสาบยังน่ารักกว่า
ตาลุงหน้าหนึ่งเหมือนปลาตาย สิ่งๆ สิ่งเก่ง! เด็กสาวเดินกระต๊อบเท้า
เข้าไปในห้องน้ำ เปลี่ยนชุดที่เปียกออกแล้วคว่างงในตัวใหม่กับ
กระโปรงนักเรียนมาใส่แทน ทานตะวันเซ็ดน้ำตาบ่อยๆ พลังสุดจมูก
ทั้งเคื่องทั้งโกรธ แถมหิวจนแยกไม่ออกว่ากำลังหัวเสียเพราะเรื่องไหน
กันแน่

เมื่อเปิดประตูออกมาเจอคนที่ยืนเฝ้าอยู่ เรียกได้ว่าจับตาดูไม่ให้
กระดิกตัวไปไหน เธอก็เผลอปากอย่างขัดเคื่อง

“กินข้าว”

เขาสั่งแต่ทานตะวันเบือนหน้าหนีไป ไม่อยากต่อปากต่อคำด้วย
เธอจึงไม่รู้ว่ชายร่างสูงใหญ่ นั่นถือโอกาสกวาดตามองใบหน้าอ่อนหวาน
ลำคอขาวเนียนระหง ริมีปากแดงเรื่อของเธอทำให้เขานึกภาพสโนว์ไวท์
ออกได้แล้วว่าปากแดงเหมือนผลแอปเปิลคือแบบไหน และที่โดดเด่น
สุดคือดวงตาสีดำขลับราวกับห้วงราตรี ยิ่งเวลาที่เด็กสาวปรายตามอง
ค้อน ยิ่งชวนให้มองและตึ่งตุดให้อยากเข้าไปยั่วเย้า

เซเลส่ายหน้า ไล่ความรู้สึกไร้สาระที่เริ่มก่อตัวทิ้งไป

อาหารมือแรกที่ได้กินรสชาติแย่มาก ทานตะวันตั้งทิ้งไว้ตรงหน้า
โดยไม่แตะต้องอีก แม้จะไม่ได้พูดออกไปว่าคิดอย่างไรกับมัน แต่
สีหน้าของเธอก็บอกชัดอยู่แล้ว พันตรีเซเลสไม่สนใจเด็กเอาแต่ใจ
เขาหยิบสิ่งหนึ่งขึ้นมา นั่นคือกุญแจมือ

“ลุงจะทำแบบนี้กับหนูไม่ได้นะ” ทานตะวันร้องประท้วง พยายาม
ต่อต้านเต็มที่ แต่ก็ไม่อาจสู้แรงของชายฉกรรจ์ที่ตัวใหญ่กว่าเธอ
สามเท่าได้ เขาสับกุญแจมือใส่ข้อมือเธอคล้องไว้กับเสาเตียง ระหว่างที่
ทานตะวันทั้งร้องทั้งดิ้นพุ่มพวยอยู่บนเตียง เขาก็เริ่มแต่งตัว ใบหน้าคม
กร้าวเคี้ยวฟันดั่งกรอดๆ อย่างเหลืออดเต็มทน

“เธอบังคับให้ฉันต้องใจร้ายกับเธอเองนะทานตะวัน ฉันจะต้องออกไปติดต่อกับคนที่รับผิดชอบเรื่องการเดินทาง และเธอต้องอยู่ที่นั่นจนกว่าฉันจะกลับมา”

“ไม่!”

ทานตะวันเขย่าข้อมืออย่างขุ่นเคือง คนชั่วช้า! เลือดเย็นที่สุดพยายามตื่น ร้องไห้อยากกลับบ้านใจแทบขาด แต่ร่างกายถูกตรึงไว้ อย่างแน่นหนาราวกับกำลังถูกจับขึ้นสู่แดนประหาร เธอทั้งร้องไห้ทั้งด่าทอไม่หยุด เซเลสจึงฉีกผ้าขนหนูผืนเล็กให้เป็นเส้นแล้วนำมามัดปากเธอไว้ ทานตะวันสบตาเคঁหน้า และพยายามกระซอกข้อมือให้หลุดออกจากพันธนาการจนผิวขาวๆ ถลอกแดง เตือดร้อนให้เขาต้องใช้ผ้าขนหนูอีกผืนมาห่อถักแฉมือป้องกันไว้

พันตรีเซเลสออกไปจากห้องและกลับมาอีกครั้งตอนช่วงสามทุ่มพร้อมไก่ทอดร้อนๆ ที่น่าจะถูกปากเธอ แต่ทานตะวันเพ็ญกลับไปทิ้งน้ำตานานแล้ว ยามที่เธอหลับข้างดูเปราะบางอ่อนแอเหลือเกิน ไม่ต่างอะไรกับน้ำค้างบริสุทธิ์ยามเช้าที่เพียงแค่ต้องแสงตะวันร้อนระอุก็จะสลายหายไป ทานตะวันนอนคุดคู้อยู่ท่ามกลางผ้าปูเตียงขาดๆ หมอนถูกฉีกจนไส้แตกกระจายกระจาย โคมไฟกับโต๊ะหัวเตียงล้มคว่ำ หลอดไฟบนเพดานแตก สภาพห้องละอะเหมือนมีฝูงช้างวิ่งผ่านไม่มีผิด

ยายลูกหมาอาละวาดเก่งจริงๆ

ร่างสูงใหญ่ถอนหายใจเฮือกพลางนั่งลงข้างเตียง น้ำหนักที่กดลงมาบนฟูกปลุกให้เธอรู้ตัวตื่น แล้วก็ต้องตกใจเมื่อมีอรันจัดกำลังจับข้อเท้าเธอเพื่อวัดขนาดรองเท้าที่เพิ่งซื้อ

“ฉันจะเอาผ้ามัดปากออกให้ ตกกลางไหม”

ทานตะวันเบือนหน้าไปอีกทาง แต่กลิ่นอาหารหอมๆ ก็เขย่ากระเพาะให้ร้องโครก สมองแก้มจึงแดงเรื่อขึ้น น้ำตาซึมขอบตา ทานตะวันแม้ริมฝีปากแน่น น้ำตาเริ่มขึ้นจนไหลตกลงบนเตียงยับยู่ยี่หยุดแล้ว

หยุดเล่า ร่างบางซุกตัวสะอื้นจนไม่มีแรงจะร้องอีกแล้ว เขาจึงปลดผ้า
มัดปากให้แล้วเริ่มต้อนป้อนของกินร้อนๆ ให้ แต่ทานตะวันปิดปากแน่น
ไม่ยอมกิน

“ไม่กินก็ตามใจ ถ้าอยากจะกินเมื่อไรก็กินเองแล้วกัน”

เขาปลดकुญแจมือออกให้ก่อนจะหันไปเก็บเศษหลอดไฟแตก
ตามพื้น ระหว่างนั้นเองที่เขาได้ยินเสียงเคี้ยวสลับกับเสียงสูดจมูก
เนื้อไก่ทอดแห้งไปหน่อยแต่ก็หอมเครื่องเทศดี ข้าวหมกเนื้อก็พอใช้ได้
อืม...แกงไก่คล้ายๆ ที่เมืองไทย แต่กินกับแป้งนานก็แปลกดี เด็กสาว
หยิบอาหารมากินอย่างหิวโหยจนพอใจ พอได้กินอารมณ์แปรปรวน
ก็ค่อยๆ ดีขึ้น ทานตะวันกินไปเช็ดน้ำตาไปดูหน้าเวทนา ผิวขาวดูจิ้มมุข
เต็มไปด้วยร่องรอยขีดข่วนไม่กี่แผลซ้ำ เซเลสจึงหยิบยาที่เพิ่งไปซื้อมา
ส่งให้ แต่ทานตะวันไม่รับ เขาจึงวางมันไว้ตรงหน้าเธอ

“ฉันชื่นชมในความกล้าหาญของเธอ ทานตะวัน แต่ขอให้เชื่อฉัน
สักครั้งเถอะ ฉันเองก็กำลังพยายามทุกทางให้เราไม่ต้องกลับมาเจอ
หน้ากัน มันจะจบในวันสองวันนี้แหละ”

